ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Рік XXVI, ч. 8 СЕРПЕНЬ — 1986 — AUGUST Vol. XXVI, No. 8

ПРОМІНЬ

Рік XXVI СЕРПЕНЬ 1986 Ч. 8

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $12.00
Одно число 1.20

PROMIN

№ 8 AUGUST, 1986 VOL. XXVI

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $12.00
Single copy 1.20

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

ЗМІСТ:

(З підпільних поезій України) Україно моя 1
К. Т. У 60-ті роковини смерти Симона Петлюри, голови новітньої української держави 1
СКВУ — Чорнобильська катастрофа 2
А. Троян — Ґенеза Союзу Українок Канади 3
Г. Мельник-Марко — Мова і молодь 6
Є. Білич — Виставка іконотворчої праці 7
Д. Шумей — Княгиня Ірина 8
Раїна Могилянка — Княгиня Вишневецька 10
Марія Лазарук — Заслужене признання 11
Нагороди за добродійні послуги 12
Нагородження членок відділу ім. кн. Ольги 13
Музейні вісті 14
H. Marko — Highlight of the International Council of Women 15
Helen Raycheba — Seminar on the Deshenes Commission 17
Ukrainian Daughters Cookbook 19
I. Horhota-Ritch — Staff appointments to the Museum Technician Training Project 19
Нашим дітям 20
Громадська і родинна хроніка 21
Квіти незабутнім 27
З листів до редакції 28
Річні звіти відділів 29
С. Кульба — Довкола дому 32
Українська вишивка 32
Пресовий фонд 33

Рисунок обкладинки — ДАРІЯ БРОДГЕД

Ілюстрація — Фото - Пам'ятник на могилі Симона Петлюри на цвинтарі Монпарнас у Парижі

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 03802140

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

У 60-ті роковини смерти Симона Петлюри, голови новітньої української держави

25 травня 1926 року, або 60 років тому, від ворожої руки московсько-большевицького аґента, на 47-му році життя згинув — Голова Директорії Української Народньої Республіки і Головний Отаман Військ України — Симон Васильович Петлюра.

Сумну і трагічну дату, 15 травня 1926 року, український народ відчуває, як дату національної трагедії. Українці у вільному світі, відзначаючи цю дату, повинні усвідомити собі — ким був Симон Петлюра для українського народу. Усвідомити його ролю для українського народу, в українських змаганнях за власну українську державу. Усвідомити, це не тільки з пошани до померлого, але для того, щоб це усвідомлення стало дороговказом для нашої участи і підтримки постійної боротьби українського народу за здійснення Його національних ідеалів, якими жив і за які боровся Симон Петлюра.

Ми знаємо, що провідником великого національного зриву в 1648 році в Україні був Богдан Хмельницький. У час Великої Революції на сході Европи, в роках 1917-1920 провідником українського народу став Симон Петлюра.

Національно-політичними справами, Симон Петлюра почав захоплюватися ще за молодих років в історично національному місті Полтаві. Своєю гостротою розуму, він тоді вже звертав увагу свого середовища. Пізніше, не дивлячись на переслідування царської поліції, він не припиняв своєї революційно-політичної діяльности, водночас займаючись наукою та співпрацюючи в багатьох українських часописах Підросійської та Підавстрійської частини України.

Ще далеко до Української Революції, цебто до 1917 року, був він широкознаний, як визначний журналіст і блискучий промовець і своїми глибоко-змістовними і високо-патріотичними промовами чи писаними статтями, сіяв зерно правди про **українське воскресення.** Уже в ті року, він виявив свій обґрунтований політичний світогляд і політично-національний розум. На цей час він уже створив свою концепцію становища України, як політичної одиниці, не лише в межах багато-національного Сходу Европи, а й в площині міжнародних загально-европейських взаємовідносинах. Багато визначних осіб на той час, надзвичайно позитивно висловлювались про Петлюру. Великий прихильник української справи, визначний академік Корж, так висловився про Петлюру:

„Українці самі не знають, кого вони мають серед себе. Вони гадають, що Петлюра видатний редактор, патріот, громадський діяч, тощо. Це все правда, але не ціла правда. Петлюра безмірно вищий за те, що про нього думають. Він є з природи вождів. Людина з того тіста, що колись у старовину закладали династії, а в наш час стають національними героями. Хоча живе він при несприятливих умовах, не може виявити себе. Та, хто знає чи не зміниться все навкруги нас? А коли зміниться — буде він вождем українського народу! Така його доля."

Характерно, що ці пророчі слова були сказані тоді, коли ще ніяких ознок української революції не було.

У час української революції, Петлюра відразу прибув до Києва і тут починається його бурхлива державно-політична кар'єра. Він із запалом кинувся до праці, присвячуючи всі свої національно творчі сили. Він брав участь на засіданнях, з'їздах, на парляментарній три-

---

УКРАЇНО МОЯ

На скрижалях віків, в роздоріжжі сторіч
Ти виходиш, моя Україно,
З буйним поривом сил, до свойого життя,
На прю з ворогом єдина.

В тебе воля і гарт, в тебе сила і міць
І завзяття борців невстрашимих
Викликає на рінь світової борні
З пройдисвітом синів незборимих.

Ти жила забуттям про минулих віків
В поневірці, у кпинах, в знущанні.
Ти виходиш ясно з ореолом святих
Діядем перемоги осінить тебе у світлім
змаганні.

В тебе кров поколінь, твої муки і чад
Освятили майбутність і славу.
В твоїх стіп простяглись ненаситні кати,
Що загарбать перлись твоє ім'я, добро
і державу.

Україно моя, непоборна свята,
В тебе вічність, могутність і сила
Від віків прокляла твоїм Богом святим,
Якщо будеш одна, нероздільна єдина.

(З підпільних поезій в Україні).

буні Центральної Ради і, за першу, невідкладну необхідність для українського народу вважав **здобуття своєї власної держави.**

Він досить чітко усвідомлював, що своє право на державну незалежність український народ здобуде, лише в тяжкій збройній боротьбі, а тому з перших днів найбільше присвячував уваги: організації українських збройних сил, створенню української армії.

На першому Всеукраїнському Військовому З'їзді в Києві, що відбувся в травні 1917 року, його обрано головою Центрального Військового Комітету і одночасно членом Центральної Ради. А на другому Військовому З'їзді, що відбувся в червні 1917 року, його було обрано міністром військових с п р а в. На Трудовому Конґресі України, Симона Петлюру було затверджено членом Директорії, з титулом, Отаман Військ України. На цьому пості він залишився до кінця свого життя.

Він, як великий державник, прагнув створити свідому-себе українську націю. Вороги ненавиділи і проклинали Петлюру, поборювали його безоглядно і жорстоко. А для українців, Петлюра був вождем українського народу та національним героєм. Він говорив: „Боротьба нашого народу не припиняється й не припинеться... нехай вона буде довга й вперта, нехай вона бере нові й нові жертви, але Україна незалежна таки буде!"

Активна діяльність Петлюри за кордоном надзвичайно непокоїла Москву. Отож, більшовицька Москва підіслала найманого убивця Шварцбарта (жида), який серед білого дня на вулиці Расіна в Парижі, по злодійському, із-за рогу, підстеріг не озброєного Симона Петлюру й стрілив у нього сім револьверних куль, від яких тіло Петлюри упало на парижський брук, обливаючи кров'ю, і того дня о 2-ій годині 40 хвилин за парижським часом навіки закрились очі леґендарного Отамана і голови Української Держави С и м о н а Васильовича Петлюри. Тіло Петлюри вбито, але велич його духа, велич його ідей, залишаються вічно живими і вони будуть вічним дороговказом для українського народу на майбутнє.

Віковічний ворог України, Москва, укоротила життя Петлюри. Але він своєю державно-політичною працею, в тяжкі й бурхливі роки революції, відновив українську націю, а Україну вивів на світову арену. Тому ім'я його в історії українського народу буде завжди світлим і вічним.

К. Т.

СКВУ осуджує чорнобильську катастрофу

Один із фактів сьогоднішнього світу — це науково-технічний поступ. Але цей розвиток не є забезпечений від катастроф. Така катастрофа саме трапилась в Україні, в місцевості Чорнобиль.

Особливість трагічного випадку в Україні є в тому, що Україна не є незалежною державою, отже уряд України мусить у всіх важливих справах чекати на рішення російського уряду в Москві.

По сьогоднішній день Москва не виявила великого розміру катастрофи і не повідомила сусідні країни про небезпеку, що сталася в Чорнобилі і можливість її трагічних наслідків для безпосереднього довкілля, як також і для інших країн.

До сьогодні Москва теж відмовлялась від будь-якої помочі західних держав.

Прикладом такої поведінки Москви був голод в Україні в 1932-33 роках, організований Москвою і до цього часу непризнаний радянським урядом, як трагедія і свідоме знищення українського народу.

З цього бачимо, що Москва своїм відмовленням від допомоги тепер, ставить український нарід ще раз перед реальністю фізичного знищення. Тільки незалежний Український демократичний Уряд міг би подбати про повну підтримку і допомогу для свого народу.

Світовий Конґрес Вільних Українців висловлює своє глибоке співчуття братам і сестрам в Україні, які страждають і будуть нести наслідку трагедії в Чорнобилі.

Висловлюю свій глибокий біль. Світовий Конґрес Вільних Українців домагається, щоб уряд СССР допустив західні держави до участи в рятунковій акції, а також пропонує, щоб допустити представників СКВУ для спостереження ситуації і організації допомоги в загрожених районах України.

Президія Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців зв'язалася з українськими крайовими центральними репрезентаціями у вільному світі в справі інформування населення і урядів у їхніх країнах і узгіднення акції допомоги жертвам в Україні.

Президія Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців.

ҐЕНЕЗА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Доповідь м-гр Анни Троян виголошена на зустрічі членства — Відділу ім. Кн. Ольги в Торонто.

У 1934 році, на першому Світовому Українському Жіночому Конґресі у Станиславові, Мілена Рудницька, голова Союзу Українок Галичини так подала ідеологію українського жіночого руху:

„Свої „права" розуміли ми завжди як праправо на народній труд, на службу для нації. І віримо глибоко, що ця наша служба потрібна, що без неї народ не може обійтися. Служба для нації — була і є одною з провідних ідей українського жіночого руху, з якої він черпає свій етос і своє остаточне оправдання".

В цих словах тодішня голова Союзу Українок охопила традиційну ролю свідомої жінки в українській історії, від матріярхату полеолітичної доби аж по сучасні полети у космосі, а це саме — трудом свого розуму і рук, відчуттям творчої сили, краси і жертвенної відданості служити своїй нації у всіх ділянках життя. Ще у далекому минулому українські жінки користувалися законними правами і пошаною в родині й у суспільстві, більше як їх посестри в сусідніх державах. Ще від княжої доби жінка разом з чоловіком брала участь в обороні своїх поселень і рідної землі від напасті ворогів-загарбників. Коли ж і виходила заміж, то вона називалася „дружиною", слово яке підтверджує її рівноправну, а не піддану ролю в подружньому житті. Тому ми запримічуємо у всіх галузях української культури великий вклад українських жінок і жрекинь, черниць і ігумень, письменниць, журналісток, і поетес, артисток, співачок і художниць, учительок, медсестер і лікарів, суспільних діячок, науковців, політиків і управителів держави, а найголовніше — матерів-вихователькок. І тому, як пише магістер Тоня Горохович у своїй статті про „Український жіночий рух і фемінізм",

„...аналізуючи причини боротьби українок за права, які вони були втратили наслідком поневолення цілого народу, бачимо не змагання їх за самі тільки права, але за те, щоб жінку вивести на ширшу арену громадської праці, щоб тим способом вона могла служити своєму народові."[2]

Цю традицію служити своєму народові ми бачимо в участі українських жінок підчас Визвольних Змагань Першої світової війни — в уряді, в зв'язках і пресі, в медичному корпусі і в своєму народові."[2]

Після втрати нашої державної незалежности, розумні й свідомі українки зрозуміли, що зневіра і розпорошення, розчарування і збайдужіння, тільки більше ослабить нашу націю; що тільки в з'єднанній дії, в зорганізованій громаді вони зможуть зреалізувати розвиток особистих талантів і допомогти своєму поневоленому народові не тільки зберегтися, але піднестися, скріпитися і дозріти, щоб здійснити свою місію і прагнення вільного, незалежного і мирного життя в добробуті. В Західній Україні „Жіночі Громади" і „Товариства", як івже існували в 19-му столітті, відчули потребу спільних зв'язків, і тому в 1917 році офіційно створився Союз Українок, з Централею у Львові. Першою головою його була **Євгенія Макарушко.** На Волині Союз Українок постав в 1927 році, його очолила **Параскевія Багранівська.** На сході України Союз Українок мав тільки поодиноких приятелів, але офіційно не міг існувати. З часом зорганізувались Союзи Українок в різних державах західнього світу де перебували українці — в Німеччині, в Чехословаччині і в Австрії, а згодом в Канаді, Америці, Австралії, Англії, Аргентині і в Бразилії. В 1937 році повстала Головна Рада Світового Союзу Українок, яку очолила Мілена Рудницька, член польського сейму від Галичини. Цілі Союзу Українок на Західніх Землях України були основно звернені на допомогу виховання і освіту свідомої української молоді, піднесення гігієни і сільського господарства, українізація церкви, збереження народних звичаїв і мистецької творчости, допомога політичним в'язням і їх переслідуваним родинам і взагалі піднесення загальної свідомості жінок селянок що до стану українських земель під ворожою окупацією. Цілі Ради Світового Союзу Українок були спрямовані на політичні впливи на чужі уряди і міжнародні жіночі організації та конґреси, щоб звернути увагу світу, скласти петиції і піднести питання, польської пацифікації українців в Галичині, трагедію геносиду великого голоду в Україні, „невиконання зобов'язань Польщі щодо автономії Східньої Галичини,[3] і взагалі що до різних лих, які терпить український народ. Потреба політичної свідомости й акції, як вдома так і в між-

народній площині, що так уміло розпочала Мілена Рудницька, залишилась пекучою актуальною аж по сьогоднішній день, але майже цілковито тепер виконується через СФУЖО — Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій.

Під впливом грецьких клясиків, англійський метофізичний поет, Джон Дон (John Donne) у 17 столітті, в своїх творах підкреслює узалежнення одиниці перед суспільством. Він писав:

> „Людина не острів, вона не є самовистачальна; кожний чоловік є частиною континенту, чогось великого; ...[і] і кожної людини смерть є моєю втратою, бо я є частиною людства; коли похоронні дзвони дзвонять не питай за ким; вони дзвонять за тобою."[4]

В цих словах ми можемо пізнати метафору, яка окреслює святу істину буття людини. Сама людина не може ,жити" — вона не може зберегтися, неможе розвинутися, не може осягнути ані щастя, ані користи в своїй праці—без свого середовища, без громади, без суспільства. А це середавище, це суспільство складається з родини, з церкви і з організації.

Українці розкинені в діяспорі, далеко від рідного материка, відчули велике осамітнення серед чужого довкілля і брак того піддержуючого середовища, серед якого вони могли б плекати традиції рідної культури, розвивати свої природні здібності, серед якого могли б відчути живий контакт з тим народом, з якого вийшли і який так дуже потребував їхньої допомоги. Навіть як будували підвалини фізичного існування для своїх родин, українські піонери також будували свої рідні церкви, „просвіти", „читальні" й інститути для молоді, де вони могли черпати духову і національно-культурну поживу, де могли плекати свої рідні традиції, які з'єднували їх у велику українську родину, у нарід, який є частиною того „континенту", того „чогось великого" якого кожний чоловік і кожна жінка є частиною — бо вона є, бо вона існує, бо вона творить маленький перстень великого ланцюга, який тягнеться віками.

В Канаді Союз Українок офіційно постав 26 грудня, 1926 року в Саскатуні, підчас 10-літнього Ювілейного З'їзду членів Інституту ім. Петра Могили. Ініціятива для створення української жіночої організації в Канаді вийшла з Дівочого Гуртка студенток, що мав назву „Могилянки". Їх вихованням опікувалась Савеля Стечишин, дружина ректора інституту, Юліяна Стечишина. „Служити своєму народові і працювати для нього на кожнім кроці стало змістом її життя"[5]. Вона вчила „Могилянок", що в їхньому житті найважливішою повинністю по скінченню школи, є стати „народніми робітницями", які повинні працювати для свого народу в своїх українських організаціях.[6]

„Отже, Інститут ім. П. Могили, як культурний осередок і як народня виховальна інституція, сприяв розвиткові думки про створення в Канаді жіночої організації, виховуючи для неї ідейних провідниць",[7] як пише Наталка Когуська в історії Союзу Українок Канади під назвою **Чверть століття на громадській ниві (1926-1951).**

Перші піонерки жіночого руху серед Українок Канади, які здійснили існування Союзу Українок Канади, які „в тяжких умовах життя пробивали перші його стежки... з посвятою віддавали свій час для піднесення української жінки, для служіння своєму народові та його високим ідеалам",[8] було шість жінок: Савеля Стечишин, Доця Янда, Харитя Кононенко, Марія Мадюк, Тетяна Кройтор і Марія Гринюк.

В першій управі Централі С.У.К., з філіями в Саскачевані і Манітобі; в 1951 році, 25 років пізніше вже було 101 відділів, з філіями в Бритіш Колюмбії, Альберті, Саскачевані, Манітобі, Онтаріо і Квебеку. Сьогодні є 126 відділів С.У.КК., і приблизно 5,000 членів.

Союз Українок є перша і найстарша українська жіноча організація в Канаді і як нас повідомляє Пані Горохович, так як і Союз Українок Америки,

> „... від самих початків свого існування тісно [співпрацював] з Союзом Українок Галичини. Вони уважали його своєю централею, ще заки постав Світовий Союз Українок, плекати тісний зв'язок через відвідини, листування, пресу. [Члени С.У.К. допомагали] Союзові Українок Галичини своїми пожертвами на поїздки й акції на міжнародньому терені.[9]

Фактом цього є бл. п. Ганка Романчич-Ковальчук, яка репрезентувала С.У.К. в 1934 році на першому світовому Українському Жіночому Конґресі у Станиславові, і яка, як вернулась до Канади, зі собою привезла дуже багато прекрасних експонатів українського народнього мистецтва. Ті експонати в більшості були передані до Музею С.У.К. в Саскатуні.

Всі організаційні цілі Союзу Українок Канади спрямовані на наше самозбереження як українців в Канаді, на припинення процесу асиміляції і безбожництва, на збереження і розвиток найкращих аспектів нашої духово-культур-

ної спадщини, на збереження нас як свідомих, здорових, творчих, самостійних і працьовитих членів канадійського суспільства. Але друкування цілей на папері у **Статуті не** є запорукою їхнього здійснення. Для цього потрібно свідомого, відданого і працьовитого членства. Таке членство до тепер здійснювало дуже багато наших громадських осягнень, не тільки дорогою курсів, виставок, доходів, з'їздів, публікацій, стипендій і різного роду релігійних і національних імпрез, але відданою фізичною і конкретною працею в церкві і під церквою, зв'язаною з обідами, базарами, пікніками, таборами і тому подібне, роботою яка приносила великі грошові суми на покриття моргечів і скріплення фінансових баз громад. Включились до організаційних зобов'язань, харитативний патронат, як Леся і пані Оля Петлюра, письменниця О. Кобилянська, зачисляється до інших потребуючих українців перед, підчас і після Другої світової війни, яким Союз багато допоміг. Але щоб організація далі існувала і розвивалася, потрібно припливу українок союзанок, які люблять все своє рідне і дороге, і бажають його зберегти в нашій новій прибраній батьківщині Канаді.

Ми також бачимо, що наше самозбереження можливо найбільше залежить від виховання наших дітей, від виховання нового покоління — не тільки на загально бажаних дорослих одиниць — здорових, моральних, віруючих, розумних, працьовитих, відповідальних і корисних людей. Щоб наші організації не зменшувались, а наші церкви не пустіли, нам потрібно виховувати одиниць з українськими релігійно-національними вартостями і прикметами, одиниці, які творять нове молоде покоління українців в сіх аспектах „українства" — що поєднує мову і віру, традицію і культуру, історію і націю.

Таке виховання громадян українського походження в Канаді підносить їхню вартість як людей, які мають національне обличя і культурну спадщину, з якої вони можуть черпати духову силу, знання і красу традицій. І власне Церква, школа і організація нам допоможе виховати такі нові покоління, які нас мусять заступити. Саме фізично-матеріяльне існування неоправдує ісходу наших батьків і дідів з поневоленої батьківщини; воно лиш принижує їх якість як громадян вільної країни, де є свобода вірувати, говорити, сходитися і вибирати стиль життя. Ті провідниці, які підготовили і зорганізували, ті членки, які працювали в рядах Союзу Українок Канади, це добре розуміли. Ще в 1926 році Марія Мадюк в своїй доповіді підчас того Першого З'їзду в Саскатуні, заявила „Яким буде дім, такою буде Церква, такою буде школа, такою буде держава". Ці глибокі слова нам підкреслюють важливість співпраці поміж домом, Церквою і організацією для нашого самозбереження в Канаді, поза межами нашого духовного і національного материка.

Ліна Костенко писала:

Справжня сила — ...
наростає, гартує волю.
Хай міцніють руки й груди,
Щоб підняти велику долю.

Щоб як вийти вже на дорогу, —
не спинятися ні на хвилю,
здобувати тяжкі перемоги
тільки силою — не зусиллям.[11]

Сила для нашого самозбереження існує в нас самих, в нашій вірі, в наших традиціях, в нашій мові, в нашій історії і в наших організаціях. І ми можемо багато навчитися з цих пророчих слів американського поета Генрі Вадзворт Лондфело (Henry Wadsunth Lendoelllow): „Ми схильні оцінювати себе самих на основі того, що ми можемо зробити; люди оцінюють нас на основі того, що ми вже зробили."[12]

НОТАТКИ:

1 Тоня Горохович, „Український жіночий рух і фемінізм", **Промінь**, ч. 10, жовтень 1985, стор. 3.
2 Там же, стор. 3.
3 Там же, стор. 9.
4 Джон Дон, „Но Мен Із Ен Айленд", **Imagine Seeing You Here, A World of poetry, levely and lyrical,** ed. R. Charlsworth, Toronto, 1975, p. 117. (Переклад з англійського А. Троян).
5 Наталка Когуська, **Чверть Століття на Громадській Ниві (1926-1951),** (Видавнича Спілка Тризуб, Вінніпег, 1952), стор. 16.
6 Там же, стор. 16.
7 Там же, стор. 16.
8 Там же, стор. 18.
9 Горохович, стор. 9-10.
10 Там же, стор. 10.
11 Ліна Костенко, **Поезії** (Смолоскип: Балтіморе, Париж, Торонто, 1969), стор. 13.
12 **Промінь**, ч. 10, жовтень 1985, стор. 10.

Анна Троян, Торонто.
23 лютого, 1986 р.

Якщо ти усміхаєшся світові посмішкою, — він відповість посмішкою.

Є. Райне.

Молодь і мова

Нарід, що не знає або загубив знання свого минулого, вмирає і зникає з лиця землі.

Українська виховна проблема, а особливе намагання зберегти наше молоде покоління при українській спільноті, при своїй церкві, це святий обов'язок батьків, А ЗОКРЕМА Й НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ СУС. Але чомусь це завдання в деяких аспектах занедбане. Справа надто важна, надто болюча, щоб її легковажити чи занедбувати.

Молодь наше майбутнє — мусить бути свідомою й вихованою на нашій історії, на нашій православній вірі, на наших вікових традиціях і культурних надбаннях, та мусить володіти письмом і словом українською мовою. Обставини заставляють нас подумати, що робити й як буде далі? Я ВІРЮ, ЩО ЯКБИ МИ ЗІБРАЛИ ВСІ СВОЇ СИЛИ, свої спроможності, з'організували форум — чи конвенцію лише для цієї справи — і заохотили та розбудили наших членів української спільноти — до інтенсивної та методичної праці над релігійним і народнім вихованням в рідній мові, тоді могли б ми бути певні за наше майбутнє.

Організуймо фестиваль Українського Слова і Музики! (на цілий день). Уявім собі який це зробить рух! Зі всіх сторін наші діти й молодь — більші й менші — приїдуть на цілоденний фестиваль СПІВУ Й СЛОВА. Можуть ще до того бути танці, бандура, хорові деклямації, співучі виступи і різні сольо-дуети, тощо. Короткі промови у красномовстві, одноактівки, читання поезій, деклямації, дебати, панелі, пантонім, з коментаром. Вся наша молодь буде готовитись до українського фестивалю! „НАШЕ СЛОВО, НАША ПІСНЯ — НЕ ВМРЕ, НЕ ЗАГИНЕ!

На Провінційних з'їздах рівнож можна організувати на меншу скалю такий фестиваль — де ціла програма повинна бути звернена на виступи концертові на панелі, дебати, —. На цій виховній програмі, учасники повинні бути лише молодь. Це зрушить багато дітей і родичів до спільної акції.

На з'їзді в Торонто й у Вінніпезі, сумківці дуже добре вив'язались у своїй „панелі", і висловлювались в рідній українській мові. Такі й подібні програми дуже потрібні, щоб молодь мала змогу себе виявити і висловитись. Без практики діла бути не може.

A Nation which loses and forgets the knowledge of the past, dies and is lost from the face of the earth.

The problem of a Ukrainian upbringing but e s p e c i a l y the importance of preserving our younger generation within the Ukrainian community, within the Ukrainian church, is the obligation of every parent, and of our organization CYC. But for some reason this task in some aspects is neglected. This problem is a very serious and very painful one, and should not be treated with disregard.

Our future is in our Youth. They must be raised in the Ukrainian atmosphere, to be informed of our Orthodox church, our traditions, our culture and to be able to converse, read and write in the Ukrainian language. Our circumstances force us to think — what will be our future? I believe if we combine our strength and endeavours and organize a forum or convention just for this purpose and encourage our Ukrainian community to initiate a methodical means of upbringing our children in Ukrainian atmosphere, religion and language then we can be assured of our future.

Let us organize a one day festival Ukrainian dialogue and music! What excitement and encouragement this would bring to our youth organizations. Everyone will be anxious to be part of this one day festival of song and dialogue. We could incorporate into this festival Ukrainian dancing, bandura, choral, solos, duets, recitations, srort stories, reading of poems, debates, panel discussions, pantomime with a commentator. Our entire youth will be preparing for this Ukrainian festival. Наше слово, наша пісня — не вмре не загине!

During our provincial conventions we could also organize such festivals on a smaller scale — where the whole program may be directed to concert items, panel discussions and debates. The participants should only include the young people. This will encourage the youth and parents to co-operate in these endeavors. During the conventions in Winnipeg and Toronto the Cymkivtsi expressed themselves very well in the Ukrainian language. Similar programs are necessary to enable the youth to perform and express themselves. Without participation there is no action.

Галина Мельник-Марко — Референтка СУМК.

ВИСТАВКА ІКОНОТВОРЧОЇ ПРАЦІ

Заходом комітету Чайного прийняття, відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки при катедрі Песв. Трійці у Вінніпезі, вудбулося Чайне прийняття у Вербну неділю, 27-го квітня в катедральній авдиторії, включаючи чудову виставку.

Програму відкрила голова відділу, Павліна Іґнаш, вітаючи гостей і пояснила програму дня. Отець д-р Ф. Керніцький проказав молитву, а Блаженніший Митрополит Василій поблагословив.

Голова комітету, Анна Назаревич, представила голову дирекції Колегії св. Андрея, д-р Одарку Троську, котра офіційно відкрила імпрезу. Д-р О. Троська в своєму привітальному слові висловлювала признання організації Союзу Українок, а зокрема відділові Лесі Українки при катедрі за їхню примірну і колосальну працю на громадській ниві, в користь нашої спільноти, рідної церкви, включаючи і Колеґію св. Андрея. Шановна гостя пригадала, що цього року Колегія св. Андрея обходить 40-ліття свого існування, і що в днях 8, 9 і 10 серпня буде офіційно обходити свої ювілейні святкування, на котрі запрошувала всіх до участи.

В програму дня входили виставки: писанок, музейних експонатів, проєктів малярства малят катедри, і виставка іконотворчої праці Віри Сеньчук. Цією мистецькою виставкою ікон багато зацікавилося, розпитували і подивляли, що така молода жінка успіла виконати таку

на знимці Віра Сеньчук і Д. Бартощук. Ікону „Цар Слави" малювала Віра Сеньчук.

професійну працю. В розмові з пані Вірою довідалися, що вона працює ще над додатковими іконами і як закінчить, тоді ті всі ікони перевезеться до Вадіна в Саскачевані, де в церкві Всіх Святих будуть прикрашувати іконостас. Родина Віри з мужем Володимиром і двома синаму, замешкують у Вінніпезі, і є членами сусідньої громади, собору св. Покрови. Бажаємо пані Вірі багато успіхів в її дальшій праці.

В програму входили теж розігравки, вступні нагороди і можна було собі набути свіжих пасок і бабок на Великодні Свята.

Присутні гості мали приємність в теплій і товариській атмосфері погоститися, відновити знайомство і оглянути чудові твори іконописця.

За цю приємну імпрезу належиться признання Чайному комітетові, на чолі з Анною Назаревич і її спів-господинями: Дарусею Михайлюк і Мирославою Горбай та їхніми помічницями, за організування і переведення програми та прикраси авдиторії, за що одержали вдячність і похвалу від учасників.

Є. Білич.

Подяка

Редакція журналу „Промінь" і Централя Союзу Українок Канади складає найщирішу подяку Українському Народному Дому у Вінніпезі, найстаршій українській організації в Канаді за дар 200.00 дол. на фонд „Променя".

Оцінюючи працю журнала, управа Народного Дому за підписом голови Ф. Микитишина та секретаря В. Пилипенка відмічують скрутні матеріяльні обставини преси, і тим самим піддержують культурні потреби громадського життя. Свого листа до редакції Управа Українського Народного Дому закінчує такими побажаннями:

„Бажаємо Вам добрих успіхів в галузі Вашої ділянки для добра України і українського народу. Щасти Вам, Боже у всьому!"

ПОБАЖАННЯ

Бажаємо мамі, бабі і прабабі Варварі Васильців в день 90-ліття уродин, щастя, здоров'я та многих літ життя.

Василь і Савеля Ґриба, внуки і правнуки.

Д. Шумей

Княгиня Ірина

В живих зв'язках була Україна в початках свого творення з германськими племенами, що жили у сьогоднішній Швеції і Норвегії і звались на загал норманами, цебто північними людьми, або як їх у нас звали — варягами.

Край їх убогий, холодний і не давав прожитку населенню і от воно тяглося на українську землю цілими громадами, щоб тут прожити, чи то купецтвом, чи в наймах в українських князів, як лицарі вояки. На Україні наживались варяги майна, слави та високих урядів. Нераз із королівських родин з причини ріжних непорозумінь утікали часто на двір київського князя, або до менших удільних князів на Україні — королевичі, і находили у наших князів гостинне прийняття. А інколи і самі королі норманські, поборені своїми противниками, шукали захисту в Україні.

Тут часто женились, зв'язувалися тісніше з українською державою, а коли довелося їм вернутися у свою батьківщину, не забували за гостинну Україну, що пригодилася їм у тяжкім нещастю. І навпаки, українські князі часто входили в родинні зв'язки з пануючими родами варягів.

Так було і за часів князювання у Києві нашого могутнього князя, Володимира Великого.

Один з синів Володимира — Ярослав вишукав собі жінку на ім'я Інгігерду, дочку шведського короля Олафа. І прийшла вона до нього зі своєї сонцем недогріваної, блистячої ледом і снігами вітчини у край лісів, розкішних піль і широких степів, що став їй другою вітчиною на все життя. Зв'язала Інгігерда, що в другій вітчині вже почала зватися Іриною, свою долю з долею Ярослава.

Однак не таківська була Ірина, щоб виконувати тільки обов'язки жінки князя. Вона взяла живу участь у всіх ділах та широких замислах свого мужа, була йому щирим другом, помічником, а часто і головним дорадником в найважливіших державних справах.

Ярослав був типом українця, що снує надзвичайно смілі пляни, поривається до великих діл, але при першій більшій перепоні, що стане йому посеред дороги в його роботі, зневірюється, опускає руки, лишаючи все на волю судьби. Ірина, донька краю, де все, навіть найдрібнішу річ, треба здобувати вперто в боротьбі з природою, де не згасає, мов солом'яний вогонь, запал людини, виробила у себе оту характерну впертість, що ціхує людей германської раси. До широкого слов'янського розмаху Ярослава долучила отже Ірина германський спокій і рівновагу духа в найтяжчих хвилинах життя.

А були часи, коли саме отака пара володарів була для України дуже потрібна. Хилилось до заходу „сонечко України", як звали люди князя Володимира Великого. Ще тремтячими, старечими руками тримав Володимир кермо своєї велитенської держави, але чи на довго? Що станеться, як умре той Великий дух, що злучив під київським стягом майже всю Східню Европу? Де гідний його наслідник? — питався неодин, кому на серці лежало добро України.

Було вправді у Володимира багато синів, але чи вони задержать єдність і цілість держави, чи може будуть роздирати її на частини, битися між собою за кожний кусок. Дехто надіявся на найстаршого сина Володимира — Святополка, але мало було таких, що хотіли його видіти по смерти Володимира на золотокованім київськім престолі, бо дуже він підлягав впливам свого тестя, польського короля Болеслава Хороброго й ще за життя Володимира каламутив спокій держави, хотів старого батька усунути з престола та завести в Україні латинську релігію й нові порядки.

За те батько казав ув'язнити його й тримати в Києві. А другі княжичі були або замалолітні, або заслабі на таке високе становище київського князя.

„Ой, буде буря над нашим краєм і кровопролиття, як після смерти великого князя Святослава" — говорили старики, що пам'ятали страшну міжусобицю князів, заки не завів ладу Володимир.

І справді звіявся страшний буревій над українською землею, як тільки навіки замкнув очі Володимир Великий.

Затріпала крилами грізна НЕЗГОДА, почалася братовбивча боротьба, що стільки лиха наробила нераз Україні.

Ще не примощено як слід на вічний упокій тіла великого князя Володимира, як син його Святополк захопив золотокований київський престіл і замазав руки свої братньою

Одна з дочок князя Ярослава Мудрого і княгині Ірини.

кров'ю.

Вбив брата Бориса, Гліба, а відтак Святослава, що втікав аж у Карпати перед братньою рукою.

Ярослав був під той час князем у Новгороді.

Круками прилетіли до нього грізні вістки із Києва. „Що його робити?" — питався Ярослав своїх бояр, — убив Святополк моїх братів, уб'є й мене, хіба в чужій землі треба шукати спасення, прийдеться скитатися по чужих краях?"

Похилили голови бояри, не знали, яку йому дати пораду.

Аж до залі нарад увійшла горда княгиня Ірина. Обличчя в неї спокійне, очі, сталеві очі гляділи без переляку в будучність.

„Чого ж ти зажурився, мій Ладо, чого похнюпилися твої дорадники? — Тут одна рада — меч. Лихий той вояк, що здає позицію без боротьби!" — промовила рівним голосом княгиня Ірина, а з очей били блискавиці відваги...

В короткому часі в Новгороді запанував незвичайний рух. З-за моря, з Нормандії, прибули в залізній від стіп до голови зброї наємні полки варягів. Була в тім ділі чимала заслуга Ірини, що вміла стягнути найкращі полки своїх земляків у поміч своєму мужеві. Стали в рядах боєвих завзяті новгородці.

З благословенням на бій прощала Ірина Ярослава. Рушили на південь залізні полки, а напереді на коні задивлений у блакитну далеч молодий князь.

Відбулася битва. Як дві сталеві стіни зударились із собою війська обох братів. Побідив Ярослав. Побіджений Святополк утік на захід, до свого тестя, польського короля. В луні пожару Києва вїхав переможець Ярослав у престольний город і засів на батьківському престолі.

Та не вспів він розгосподаритися як слід, а вже з західнього пограниччя наспіли вістки, що їде Святополк із тестем добувати Київ. Кинувся Ярослав їм назустріч. Прийшло до бою над рікою Бугом. І не встоявся Ярослав, заломилась його енергія. З недобитками війська, не поступаючи до Києва, вважаючи все за пропаще, почвалав у Новгород.

І в той час, як у Києві на престолі примощував свого зятя Болеслав Хоробрий, Ярослав переживав другу тяжку хвилину зневіри.

Вже збирався він утікати із Новгорода. Але Ірина покликала найповажніших новгородян на раду й постановила справу рубом: „Чи краще вам, славні новгородяни, жити під рукою Ярослава, що дає вам привілеї свобідного розвитку, чи може хочете попасти під владу жорстокого Святополка?" — запитала вона новгородян.

І хоч потратили новгородяни в останній війні за Ярослава найкращий цвіт свого лицарства, вибір для них був один: „Станемо за Ярослава" — була їх відповідь. Новгородський посадник Константин казав порубати човни, на яких готувався втікати в світ за очі Ярослав.

І знов певна віри в кращу будучність, укріпила Ірина князя Ярослава, підняла його на дусі. І знов стали залізні полки й рушили вдруге на гордий Київ. Тим разом Ірина товаришила в поході своєму мужеві. Короля польського вже не було на Україні. Він за поміч забрав у зятя чималу добичу й часть західніх земель, т. зв. Червенські Городи прилучив до Польщі, щоб зять не мав мороки із так великою державою.

В короткім бою побив Ярослав Святополка й цей десь безслідно згинув. „Лишилась по ньому тільки погана слава „окаянного".

Ще двічі приходилося Ярославові зводити боротьбу із свояками, раз з князем полоцьким

Брячеславом, що забажав загорнути Новгород, а відтак із Мстиславом Червоним, що мав претенсії до панування на Україні. І в тих війнах лучилися для Ярослава хвилі дуже тяжкі. Однак вірна жінка все стояла поруч нього, все підбадьорювала його та розправляла до лету змучені крила орла.

Україна залишилася цілою. Ярослав відобрав і страчені Червенські Городи від поляків, а далі поширив границі своєї держави на північ, схід і південь.

Гомоніла слава могутности України по всій Європі. Кожний володарь бажав подружитися з домом Ярослава. Сміло міжна назвати Ярослава й Ірину тестями цілої Європи під той час.

Один тільки Царгород міг мірятися блеском та багатством із матір'ю українських городів — Києвом.

Одиноким бажанням Ярослава було й той Царгород загорнути під свою великокняжу руку.

І в тих плянах певно попирала Ярослава вірна його дружина Ірина.

Та не довелося здійснити Ярославові високолетного пляну. Похід найстаршого сина Володимира Ярославича на Царгород випав нещасливо.

Не тільки в війнах, але й у справах упорядкування держави підпомагала Ірина мудрою радою Ярославові. Слідний певно її вплив на закони, видані Ярославом у збірнику, що зветься „Руська Правда", де в ріжних справах ставиться жінку нарівні з мужчиною.

Дала Ірина Ярославові численне покоління, синів і дочок.

Правнуки їх найстаршого сина Володимира, Ростиславичі, в яких жилах плила українсько-германська кров правила довгий час у нашій тіснійшій батьківщині, галицькій землі.

Померла Ірина 1651 року, три роки перед смертю свого мужа. Поховано її в Києві, в прибраній вітчині, яку так гарячо полюбила.

І якщо історія дала Ярославові назву Мудрого, то безперечно немала частина тієї мудрости належиться слушно Ірині.

Раїна Могилянка – княгиня Вишневецька

Раїна Могилянка була дочкою молдавського господаря Іремії Могили та сестрою Петра Могили. Вона одружилася з князем Михайлом Вишневецьким.

Як православна, Раїна боролася за зміцнення православія на Україні. Навіть її батько допомагав Львівському братству. У 1659 році він побудував церкву Успіння Богородиці.

Сестри Раїни повиходили заміж за знатних вельмож: сестра Марія за брацлавського воєводу С. Потоцького, Катерина за православного волинського князя Самійла Корецького, Анна за Ленгицького воєводу М. Пшерембського. Остання з них в 1630 р. вписалася навіть у реєстр львівських братчиків.

Раїна мала велике придане, а чоловік записав її значний маєток. Він володів великими маєтками на Волині, Київщині, Полтавщині та Чернігівщині. Частину тих маєтків Раїна присвятила на заснування трьох православних манастирів: Гусятинсько - Прилуцького, Ладинсь, ко-Підгорського та Мчарсько-Лубенського.

Сином Раїни був князь Ярема Вишневецький, а внуком польський король Михайло Вишневецький. Раїна Вишневецька померла в 1619 році.

Відомо, що Ярема став католиком і в місцевостях, де мати заснувала православні монастирі він організував кляштори бернединів і домініканів.

Заслужене признання

Кажуть люди, що ліпше пізно як ніколи — так само й ми про працю нашого ювілейного комітету журналу „Промінь" в Едмонтоні в минулому 1985 році, а радше про його голову, пані Софію Гриник. Хоч ювілейний рік поза нами, то праця для журналу продовжується. Ювілейний комітет „Променя" при відділі Союзу Українок при катедрі св. Івана складався з таких осіб: Анна Токарик, колишня голова Союзу Українок Канади, Марія Лазарук, Емілія Репка, Марія Прокопів, Наталка Мельничук, Надія Боднар. Цей комітет очолювала Софія Гриник, про яку мені хотілося сказати декілька теплих слів.

З приємністю згадую нашу працю для журналу у його ювілейному році. Пригадує мені також наша редакторка, що треба б щось більше написати про нашу працю, оцінити людей. Я також так думаю, що наша голова ювілейного комітету, пані Софія Гриник заслуговує собі на те, щоб про неї бодай в скромний спосіб сказати, познайомити її з нашими читачками в інших містах, бо ніде правди діти, що, відділи в Едмонтоні вклали дуже велику працю для журнала в його ювілейному році.

Пані Софія Гриник це одна з наших заслужених членок у відділі Союзу Українок при катедрі св. Івана в Едмонтоні. Ще перед прибуттям до Едмонтону, вона була одною з тих, що засновували відділ ім. Лесі Українки в Ту Гилс, Альберта в 1946 році і була там і свій час головою.

Від свого приїзду до Едмонтону вписалася до відділу й є однією з його активних членок. Захоплена громадською працею, вона займала ріжні позиції — була його головою, була касиркою, очолювала ріжні комітети або прямо допомагала там, де тієї допомоги було потрібно. Заохочувала все інших приймати на себе певні обов'язки.

В 1985 році взяла вона на себе ще цей обов'язок — референтки журналу, покликавши в допомогу комітет й очолила його. При її допомозі зібрано поважну суму на ювілейний фонд, влаштовано дуже гарну ювілейну імпрезу журнала, щиро цікавилась цілою кампанією по інших відділах, давала поради і сама складала пожертви при кожній нагоді.

Хоч здоров'я пані Софії дещо приупадає, в о н а не перестає цікавитися громадськими справами, продовжує свої обов'язки референтки журналу, заохочує інших читати і передплачувати наш журнал. Відбула кілька зустрічей з нашою редакторкою, гостила її в своєму домі.

Софія Гриник

Ціле своє життя скромна, працьовита, без претензій на заслуги або нагороди. У нашому відділі Софія Гриник заслужила собі на почесне членство, яким була вшанована в 1980 році. Тепер пані С. Гриник присвячує багато уваги товариству „Золотий Вік", що є при нашій катедрі св. Івана в Едмонтоні.

І в родинному житті пані О. Гриник має сина Миколу з невісткою, троє подружених внуків та втішається трьома правнуками.

Оцінюючи працю пані Софії Гриник, як нашої референтки й як громадської працівниці в минулому й тепер, щиро бажаємо їй дальших успіхів.

Марія Лазарук.

„Прохання матері"

Синку, не бери за жінку чужинку!
Твоє кохання красне спалахне і погасне,
І потягнуться дні сірі, нудні...
Чужі забави, а також і страви набриднуть...
І ти навіть у дощ побіжиш до мами на борщ.
Синку, не бери чужинку! Кохай у ній, чужій,
Розум і грацію, та не забувай про націю.
Що дано Богом і батьками — те хай буде вічно з нами.

(К. Солонівська).

Нагороди за добродійні послуги

У місті Юнеті, Саск. відбувся бенкет для провідних людей, які віддають свій час і працю для добровільних послуг.

У Зоні 7-ій було около 70 людей кваліфікованих на ці нагороди. З них лише 7 осіб були визнані на одержання нагород. З нашої громади лише двом особам признано нагороди. Олеся Михайлюк одержала нагороду за її добровільну працю для організації Союзу Українок Канади, Союзу Української Молоді Канади і Хору, за працю над збереженням української культури та традицій.

Петро Ощипок одержав нагороду за його щиру добровільну працю у збереженні нашої спадщини (Аур Герітедж).

Понижче друкуємо листа, що його одержала Олеся Михайлюк від міністерства культури і Розваги. (Minister of Culture and Recreation).

— — —

March 19, 1986
Mrs. Elsie Michayluk
Hafford, Saskatchewan
S0J 1A0

Dear Mrs. Michayluk:
More than one million people live in Saskatchewan today. Only seventy — a very special seventy — are being honoured in 1986 for their outstanding contributions as volunteers.
You are one among the 70 volunteers whose volunteer achievements and leadership is being recognized through the Volunteer Recognition Program.
You have my heartfelt congratulations and appreciation for your extraordinary commitment to your community, your region and your province.
It is a pleasure, on behalf of Premier Grant Devine, the Government of Saskatchewan Culture and Recreation to salute you as a well-deserved winner of the Volunteer Recognition Award.
You are being honoured for your contribution to culture appreciation.
You have skillfully combined your musical and dramatic talents with a commitment to preserve Ukrainian culture and traditions. You, your students and choirs have provided countless hours of enjoyment for others in musical presentations.
You have proven an inspirational teacher, encouraging youth, in particular, to appreciate, understand, and retain Ukrainian cultural traditions. You are indeed a most deserving recipient of the Volunteer Recognition pin. Wear it proudly.
Sincerely
Rick Folk

ОЛЕСЯ МИХАЙЛЮК ОДЕРЖАЛА НАГОРОДУ

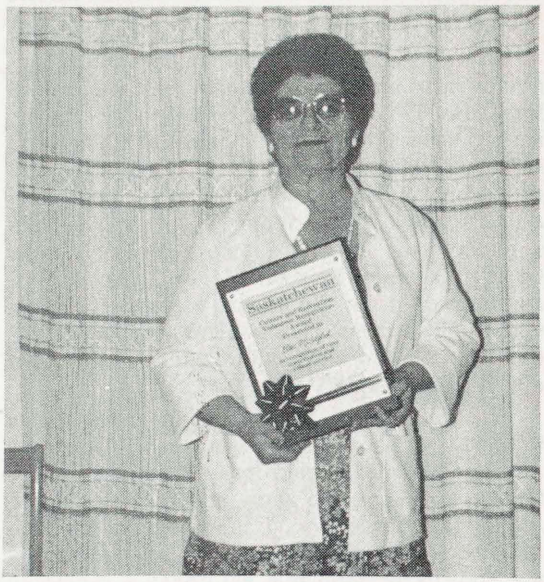

Олеся Михайлюк

Гефорд, Саск.

На фотографії зліва направо: **Катря Шолтер,** гостя бесідниця, **Савеля Горак** — голова відділу, **Марія Керелюк, Аннна М. Яківчук.**

Репортаж відділу ім. О. Басараб був надрукований в числі з квітня місяця на стор. 26. У підписі знимки були неправильно вложені рядки, за що перепрошуємо членок.

Нагородження членок відділу ім. Св. Княгині Ольги

Торонто, Онт.

20-го квітня 1986 року, членки відділу ім. св. кн. Ольги при катедрі св. Володимира в Торонті були нагороджені за добровільну працю в Союзі Українок Канади. Про плян нагород за добровільну працю, який започаткувало Онтарійське Міністество Громадянства і Культури, повідомила наш відділ голова Комітету Українок Канади, відділ Торонто, і членка Союзу, відділу ім. св. кн. Ольги, м-ґр Наталія Ємець.

Кандидатів для нагород номінують окремі суспільні організації. Від Союзу Українок нагородженими були: добр. Минодора Фотій, пані Марія Божик, пані Юлія Головата, др. Зоя Плітас, пані Зоя Гречка, пані Анастасія Пасерб і добр. Єлисавета Василів, за їх добровільну довголітню і віддану працю.

Від Українського Музею Союзу Українок, філії Торонто, були нагороджені: пані Софія Степанюк, пані Ніна Козій і пані Наталія Саґден.

Онтарійський уряд високо оцінює добровільну працю окремих організацій і розглядає її як окремі складові цеглинки у розбудові суспільно-культурного життя провінції Онтаріо.

Церемонія нагород відбувалася в одному з люксусових торонтонських готелів — Шератон Сентер, яка розпочалася канадійським гимнам, промовами представників уряду і промовою міністра Громадянства і Культури, шановної Ліли Монро. В усіх промовах було підкреслено заслуги добровільних працівників. Було багато репортерів, які робили знимки під час вручення нагород. Кандидатів, які працювали 15 років і більше нагороджувала міністр, Ліла Монро. Усі нагороджені одержали грамоту і шпильку у формі стилізованого онтарійського символу — квітки триліюм, на якому були позначені роки праці 5, 10, або 15. Закінчено церемонію смачним буфетом і кавою.

На програмі місячних зборів 6-го травня голова відділу пані Діна Гетьманчук прочитала список нагороджених, а присутні вшанували їх оплесками.

Добр. Єлисавета Василів, прес. референтка.

УВАГА! УВАГА! УВАГА!

Цим повідомляємо, що комітет для видання історії СУМК є вибраний з Едмонтону зі слідуючих осіб: Ярослав Балан — голова.

Члени комітету: Н. Крищук, А. Гоголь, Л. Стеценко, О. Магус, Н. Фарина, О. Фербей, І. Дженис, О. Цьона, та п. А. Мельничук — крайовий солова С.У.С.

Промінційні представники до цього комітету, будуть вибрані пізніше.

Пошукуємо зацікавленої особи (осіб), до написання цієї історії.

Зацікавлена особа чи особи, повинні мати здібности і по можливости практику в цій ділянці.

За інформаціями, просимо вдаватися до комітету видання історії СУМК на таку адресу:

NATIONAL CYMK HISTORY PUBLISHING COMMITTEE
c/o National SYMK
#15 11024-82nd Avenue
EDMONTON, Alberta T6G 1M8

Attention! Attention! Attention!

A wormal publishing committee has been established, comprising of the following representatives from Edmonton:

Jars Balan — Chairman.

N. Kryschuk, A. Hohol', N. Magus, L. Stetzenko, N. Faryna, G. Ferbey, J. Janis, O. Ciona, and Mr. A. Melnychuk, National CYC president.

Regional representatives from across Canada are now being contocted.

We are also seeking to hire anyone interested in writing tre history.

Interested persons should have a formal backgound inhistory, and practical research skills. For more information please writed to:

NATIONAL CYMK HISTORY PUBLISHING COMMITTEE
c/o National SYMK
#15 11024-82nd Avenue
EDMONTON, Alberta T6G 1M8

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Пляни на розбудову:

Музей щойно отримав повідомлення, що одобрена дотація від National Museums of Canada на те, щоб заангажувати консультантів для плянування й розглянення можливості розбудови.

Потреби Музею будуть простудійовані й приготовиться писаний звіт на підставі якого Дирекція Музею буде подаватися на поважні дотації від уряду на будову.

Фонд для розбудови постійно зростає. Щиро дякуємо всім відділам, що вже зробили свій вклад у цей фонд. Закликаємо всіх відділів допомогти у цій важній справі свого Музею.

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже четверте видання про вишивки і стіби англійською мовою. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторінок друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $12.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Марія Вакалюк, голова Музейної Фундації Українського Музею Канади.

Турне голови Музейної фундації.

Розклад часу на подорож голови Музейної Фундації, Марії Вакалюк цієї осени є слідуючий:

12-го до 25-го вересня — Альберта,
5-го до 24-го жовтня — Саскачеван,
26-го жовтня до 4-го листопада — Манітоба,
6-го до 23-го листопада — Східня Канада
Окремі заряджения будуть у Бритіш Колюмбії.

Просимо Провінційних Управ Союзу Українок зарядити відвідання щонайбільше відділів Союзу у своїх провінціях, під час призначеного для Вас часу.

Щоб краще приготовити й виконати подорож Голови Музейної Фундації цього року, стараємося зарядити ці відвідини завчасу. Отож просимо зробити всі зарядження тепер. Коли Ви бажаєте прийняти пані Вакалюк у Вашому відділі у певний день, просимо повідомити свою провінційну управу Союзу не пізніше як 31-го травня. Просимо провінційних управ прислати порядок відвідин, до Музею в Саскатуні перед 30-им червнем, Бронзові двері.

У день 15-го червня о год. 2:55 цього року завершується один з проєктів Музею, а саме: відбувається публичне відкриття нових бронзових дверей для Музею. Проєкт дверей є виконаний мистцем-скульптуром Бил Еп, який у своїм проєкті зображує багато українських піонерських подій та символів.

HIGHLIGHTS OF THE INTERNATIONAL COUNCIL OF WOMEN

24th PLENARY CONFERENCE

London, England, April 21 to May 2, 1986

Four hundred women from thirty-seven countries participated in a ten-day conference held at the Royal National Hotel, Russel Square, London, England. The theme of the conference was "Women and International Understanding."

Anna Cholod, our national president of the Ukrainian Women's Association of Canada, attended as an official delegate from the National Council of Women. Other Ukrainian ladies as guest observers were, Maria Kvitkowska, president of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations; Ivanna Rozankowska, president of the Ukrainian National Women's League of America; Marta Chomiak, vice-president of UNWLA; and H. Malytska from Australia.

Mariam Dell, ICW president from New Zealand, conducted the opening ceremony and orientation sessions.

At the conference, discussions concentrated on Education, Child & Family, Home Economics, Women & Employment, International Relations & Peace, Migration, Economics, Social Welfare, Arts & Music, Environment, and Habitat.

During the six hours of discussion, the emergency resolutions were debated and a draft plan of work was formulated. The following is a brief summary of the resolutions approved by the 24th Plenary Conference:

1. *Inter-State Adoptionss* — reviewing the United Nations "Draft Declaration on Social and Legal Principles Relating to the Protection and Welfare of Children with Special Reference to Foster Placement and Adoption".

2. (*Plant Breeding* — encouraging exchange information and material between Governments in research techniques and technology in plant genetic science.

3. *Recommending* — that the United Nations promote an International Year of the Family, and Councils to study in depth the Family in all its forms.

4. *Women in Decision-Making Bodies* — stressing the importance of educating vocational training of women for positions of decision-making and responsibility in all spheres of life.

5. *Video & Sound Tapes* — Noting the increase in violence from the influence of television and obscene publications, and therefore urging Governments to institute comprehensive classification & information measures in regard to the production, sale and distribution of video and sound tapes.

6. *Public Participation* in Matters Relating to Environment and Habitat; — bearing in mind the rapid depletion of the earth's natural resources and therefore urging Governments to seek views concerning environment and to disseminate information related to them.

7. *International Terrorism* — urging Governments to strive for eliminating and prohibiting terrorism and to support strict international control.

8. *The UN International Year of Peace 1986* and the Role of Women. To create attitudes and policies towards a more peaceful world.

Listening to the keynote address are: *May Nickson* — Ottawa, *Thora Mills* — Toronto, *Anne Cholod* — Saskatoon, *Jean Klinck* — Toronto, *Rose Yorsh* — Vancouver.

Part of the 14 Canadian delegation at the ICW Conference in London, England.

9. *The Law of The Sea* — to study the UN Convention on the Law of the Sea, and to urge Governments to sign tre Convention, and to study and give explanatory information.

10. *Disruptive Elements at Conference* — welcoming co-operative action without disruption or hostility during conference debate.

11. *Juvenile Justice* — recommending that Council should work for the establishment by Governments of special Juvenile Courts, with specially trained judges.

12. *Convention Against Torture* and other Cruel Inhuman and Degrading Treatment or Punishment; — to study and give publicity to the provisions of the Convention (pact) and to call upon Governments to give equal priority to its implementation.

13. *Decade For Women 1975/1985.* — Forward Looking Strategies for the Advancement of Women to the year 2000. ICW directs Councils to an in-depth study of urgent women's needs, — to advise ICW of their plans of action, — and action taken, so that ICW may prepare a First Progress Report for its Centenary Celebration Conference in Washington in 1988.

14. *Retrogression in the Position of Women.* — ICW expresses profound concern that in certain countries women are deprived of their individual and social ribhts and prevented from pursuing their studies, etc., ICW calls Councils to urge Governments to influence United Nations to regress wrongs suffered by women.

15. *The Committee on the Status of Women* — ICW urges Councils to impress upon Governments the necessity of granting funds to UN to enable the commission to successfully discharge this important work.

16. *1987 — the UN Year of Shelter for the Homeless* — ICW urges Councils to prepare work considering national and international problems of housing and living conditions and needs of the poor, revealed in the Nairobi Forward-Looking Strategies.

17. *Assistance to Drought-Stricken Areas* — ICW urges Councils to press Governments for grants and to intensify programs of re-afforestation and the struggle against drought.

STATEMENT OF CONCERN — The Chernobyl tragedy points to the interdependence of responsiveness to the welfare of the local population and that of the whole international community. Therefore, the ICW Triennial meeting in London in April 1986 at the time of the worst nuclear accident in the world, wishes to go on record and encourages the NCW to do the same:

1. To underline the importance for governments who have not yet agreed to do so to conform and to respect the regulations concerning standards and safeguards established by the IAEA for building and operating nuclear power plants.

2. To express full agreement with the director general of the IAEA that the authorities concerned provide full, detailed and authoritative information of tre exact extent of the release of radioactivity from the stricken plant, in order to enable other states to take appropriate measures in their territories.

3. To express its concern and solidarity about the safety of the immediate population and to urge that all measures of international cooperation be used to alleviate the immediate and long term dangers.

— — —

Delegates had the opportunity to meet Prime Minister Margaret Thatcher at a Government Reception at Lancaster House. A very interesting seminar was given on Women and Technology and impact of technology on Third World Women.

The Canadian delegation was hosted by Roy McMurtry, Canadian High Commissioner to Great Britain. The conference ended with a reception at St. James Palace which Her Majesty the Queen Mother attended.

The new president of ICW is Dr. Sookja Hong from South Korea. Her doctorate is in International Relations. The ICW Centenary Celebration Conference will be held in July in Washington in 1988.

Condensed and submitted by *Halyna Marko*

НЕОБХІДНЕ ДЛЯ ШКОЛИ
Український виховальний співанник для дітей
СВІТАНОК
Видання Української Двомовної Асоціяції в Едмонтоні.
З нотами і рисунками.
Видано на гарному папері,
в тверд. обкладинці, стор. 115.
Ціна: $7.50
Замовляйте в Союзі Українок Канади на адресу:
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

SEMINAR ON THE DESCHENES COMMISSION

A report of the seminar on the Deschenes Commission of Inquiry or War Criminals, or ganized by the Edmonton branch of the Civil Liberties Commission of the Ukrainian Canadian Committee held in Edmonton, April 5, 1986.

Additional sources are:

Ukrainian News, Edmonton, April 9 and 16, 1986
Ukrainian Voice, Winnipeg, April 7 and 14, 1986

About 200 persons were present at this seminar, amongst them Members of Parliament, David Kilgour, Edmonton Strathcona; William Lesick, Edmonton East; Alex Kindy, Calgary East and the Municipal Affairs Minister in the Alberta Provincial Government, Julian Koziak.

Following are condensed versions of some of the speeches:

John B. Gregorovich, former national chairperson of the Civil Liberties Commission of the Ukrainian Canadian Committee stated that Ukrainians generally are very much mistaken if they think the war criminals issue is just a problem for the immigrants after the Second World War.

The campaign slander and the attack upon the reputation of Ukrainian people is wholly indiscriminate and not limited only to assault against alleged war criminals. The TV and the national newspapers have concentrated on naming Ukrainians in every case.

Our young people of second and third generation Ukrainian origin cannot escape being affected by all this adverse publicity. It will influence their future careers and their position in Canadian society. The defamation issuing because of the Deschenes Commission must be countered vigorously to prevent serious consequences.

Nadia Riakun, former parliamentary assistant to Andrew Witer, M. P. Parkdale High Park, urged that the Ukrainian community set up a permanent information bureau in Ottawa. She said it is not enough to rely on human rights. "If you do not have power, you are everybody's scapegoat." The Ukrainian community must contribute the necessary funds for research and be prepared to lobby on issues which affect them. She advised that Ukrainians acquire the knowledge of the political process. One must know the names of one's Members of Parliament and follow their responses to vital questions. MP's take letters from their constituents very seriously because they reflect the opinions of voters. Each letter is counted as 100 persons of similar mind who did not bother to write. As for the bias or slant in the newspapers and on TV, it is well to remember that the media has the power to plant, to invent or to kill a story.

Paul Zumbakis, a Chicago lawyer, described the activities of the Office of Special Investigations, henceforth the OSI. It is a frightening concentration of authority in a bureau and its like must not be established in Canada.

The OSI was established on March 28, 1979 in Washington, D. C. The purpose, to quote The United States Government Manual, 1985-86, "detects, identifies, and takes appropriate legal action leading to the denaturalization and/or deportation of Nazi war criminals in the United States who were involved in the atrocities committed against civilian populations during the Second World War and who subsequently entered the United States illegally."

The OSI considers its action as civil cases, not criminal. It is structured so that civil cases do not have the same rights as do criminal cases. There is no right to counsel, no jury trials, no way of defending oneself. A person charged by the OSI is quite helpless. Furthermore, new laws were passed so that suspected war criminals could be denaturalized, deported or extradited to another country.

The OSI began from the very beginning to make use of Soviet supplied evidence in its cases. An official of OSI went personally to Moscow to take evidence from the USSR. The Soviet embassy makes daily deliveries to the OSI and the OSI has even used Soviet officials in the US courts. For all practical purposes, the Kremlin runs the Office of Special Investigations.

People who oppose the workings of the OSI are branded as anti-Semitic or pro-Nazi. The story of Ivan Demjanjuk, recently extradited to Israel, is an example of the kind of justice practised by the OSI.

Ivan Demjanjuk is a retired Ford Motor Company assembly line worker in Cleveland, Ohio, who had emigrated in 1952 to the United States after World War II as a displaced person.

In February 1981, he was arrested and charged with war crimes; that he had helped in the gassing of up to 500,000 Jews at the Treblinka death camp in Poland and that he was known as Ivan the Terrible. His citizenship was revok-

ed and, on February 27, 1986, he was extradited to Israel to face trial for war crimes.

The media made a big production of his case, showing in great detail his arrival in Tel Aviv at the Ben-Gurion airport. He was flanked by two armed guards with a third guard following closely behind him. His USA handcuffs were exchanged for Israeli ones. Much was said about the bullet proof glass cage waiting for him; the same glass box which held Adolf Eichmann, a Nazi war criminal, who was tried in Israel, found guilty and executed in 1962.

But the case against Ivan Demjanjuk is beginning to unravel. A survivor of Treblinka, Joaquin Garcia Ribes, now living in Spain, claims that Ivan the Terrible was killed in March 1943 by another prisoner; this same story appears in several books written by Jewish authors after the War, who describe the stabbing of Ivan by a Jewish prisoner, named Alfonso or Adolf.

There are other inconsistent facts; like the identity card issued do Demjanjuk at Trawniki when he was captured by the Germans in 1942. The ID card gives his height at 175 cm. Demjanjuk is 187 cm. tall.

Clearly this is a trumped up charge. But it appears that the OSI must produce a victim to please its friends in the Kremlin.

Roman Serbyn, professor from I'Universite de Montreal, said that if the Canadian government is going to start proceedings against alleged Nazi war criminals, it should do the same with Soviet war criminals. The principle of justice should be applied equally.

The Ukrainian community in Montreal has set up an anti-defamation commission with three basic principles: equal justice for all, Canadian justice for Canadian citizens and judicious use of reliable evidence. Persons, who may be charged with war crimes must be presumed innocent until proven quilty and must be tried for their crimes and not for what they may have said when they applied for their citizenship.

Serbyn strongly condemned the extradition of Ivan Demjanjuk to Israel, pointing out that Israel as a state did not exist when the alleged crimes were committed nor were these crimes committed on Israeli territory. Israel has taken upon itself the role that it can prosecute crime against humanity committed anywhere. If it is right for Israel, why not for Canada? But Serbyn doubts that the Canadian government would ever shoulder such a task.

The Deschenes Commission was created without consulting either the Ukrainian or the Jewish communities. Now these two groups must have dialogues between them, with respect on both sides.

David Marples, of Sheffield, England and now a research associate with the Canadian Institute of Ukrainian Studies at the University of Alberta claims that the USSR is gearing up for the possible visit of the Deschenes Commission to the Soviet Union.

In preparation for the arrival of the Commission, people in an entire village have been called to meetings where the Soviet officials described the dreadful crimes committed by alleged war criminals now living safely in Canada. People are urged to search their memories of forty years ago and tell what they remember about that man. To make doubly certain, they assembled another village of 450 persons some distance away and repeated the same war crimes of the same man with the same urging to remember and to tell.

History is written by the victors. The Soviets do not appreciate the vocal presence of East Europeans in the West who tell the world the truth. The Soviets do not want to admit to the Famine of 1933. They do not mention the fact that they were allies of the Nazis, when, in 1939, Hitler and Stalin signed a Nazi-Soviet Pact, with secret clauses on how Finland, the Baltic and the Balkan States were to be divided into spheres of influence. They deny what happened to about two million Ukrainians who were repatriated by force to the USSR by the Yalta agreement of 1945; how fearfully they were punished by being sent to labour camps in Siberia or executed as traitors for being caught alive by the Germans.

Unfortunately for us and all East Europeans in the Western countries, journalists take the easy way of accepting the Soviet line instead of the more difficult task of researching for a wider interpretation of events.

We need our own journalists. We need our own information bureau manned by well-informed men and women.

Convenor of International Affairs UWAC
Helen Raycheba

Ukrainian Daughters' Cookbook

PHOTO: (front row, 1. to r.) Eunice Shiplack-Convenor, Sylvia Bobowsky, Violet Hubic, (standing, 1. to r.) Gwen Warnyca, Rosalyn Monita, Eileen Klopoushak, Ann Hneda, Rosalie Pankiw, Rosalie Prokopchuk, Marge Dumanski. Missing (Sharon Harras)

A long time dream was realized when the Ukrainian Women's Association Daughters' of Ukraine Regina Branch Cookbook Committee, first published, in July, 1984, their Canadian best seller, UKRAINIAN DAUGHTERS' COOKBOOK. Delving deep into Ukrainian heritage, the cookbook contains many traditional specialties plus favourite Canadian dishes. Brief explanatory notes introduce sections dealing with Christmas Eve Supper and Easter. Sketches clearly illustrate how to make a kolash and doves. Lively color photographs are used as dividing plates and to illustrate the recipes inclyded. Dividing pages are decorated with traditional cross stitch designs suitable for using in embroidery. In addition, a nine-page section explaining Pysanky, along with a full-color page of decorated Easter eggs, is included. Well laidout in boldly readable type, this indexed, spiral-bound book can be ordered by mail. For each book send a cheque or money order for $9.95 plus $1.50 for postage and handling, along with your name, and address and postal code to: Ukrainian Women's Association, 1920 Toronto St., Regina, Saskatchewan S4P 1M8

STAFF APPOINTMENTS TO THE MUSEUM TECHNICIAN TRAINING PROJECT

Laura Kinzel, Randy Koroluk and Frances Robson have joined the staff of the Ukrainian Museum of Canada in Saskatoon as technical assistants for a one-year Museum Technician Training Project.

Laura Kinzel of Saskatoon, Saskatchewan holds a Fine Arts degree from the University of Saskatchewan. In addition to her artistic pursuits, Ms. Kinzel worked for several years as an historic interpreter. She also has experience as a crafts instructor and has aided in the research and instruction of the learning disabled.

Randy Koroluk received a B. A. degree in Sociology from the University of Saskatchewan. Mr. Koroluk was employed on previous projects, including the Pioneer Tours project which documented Ukrainian historic sites in the province. He is originally from Kamsack, Sask.

Frances Robson is a Master of Fine Arts graduate from Tre School of the Art Institute of Chicago and holds a General Honours B. A. degree in English, French and Art from the University of Saskatchewan. Ms. Robson has experience as a photographer, instructor and bilingual research assistant. Loon Lake, Saskatchewan is her original home.

Funded by the Canadian Jobs Strategy Job Development Program, Employment and Immigration Canada, the Museum Technician Training

(Cont. on page 27)

НАШИМ ДІТЯМ

Дружні мореплавці

Над річкою стояла верба. Восени листя на ній пожовкло й почало опадати. Один листочок упав на воду й поплив попід берегом.

Коли це летить джмелик. Побачив листочка, сів на нього та й каже:

— Ой, який славний кораблик! Подамсь я на ньому в далекі мандри.

Аж тут з очеретини павучок озвався:

— Гей, капітане! Візьми й мене з собою.

— А що ти вмієш робити.

— Міцні канати й сіті плести.

— Без цього в дорозі не обійтися, — сказав джмелик. — Зараховую тебе в свою команду. Пливуть вони удвох.

Раптом з берега мурах голос подав:

— Агов! Куди пливете?

— В далекі мандри.

— Візьміть і мене.

— А що ти вмієш робити?

— Вантажі важкі носити.

— Без цього в дорозі не обійтися. Беремо й тебе.

Пливуть в о н и утрьох. Аж летить бджілка.

— Куди пливете?

— В далекі мандри.

— Я теж хочу.

— А що ти вмієш робити?

— Мед збирати, щоб усіх частувати.

— Чудово! Беремо й тебе.

Пливуть вони вчотирьох. Чують, коник-стрибунець із берега гукає:

— Братчики! Куди пливете?

— В далекі мандри.

— Візьміть і мене.

— А що ти вмієш робити?

— На скрипочці грати, пісень співати.

— Без пісні в дорозі теж не обійтися, — сказав джмелик-капітан. Узяв він на кораблик коника-стрибунця, і поплили вони річкою далі й далі, аж до самого океан-моря.

А. Конельський

Зелені рукавички

лими косичками. Б а т ь к и її приїхали в наше село з далекого північного краю.

Зараз зима, лютують морози. Зоя прийшла в зелених рукавичках. Поклала їх у коридорі, біля пальтечка.

Вона маленька, синьоока, з бі-

Сьогодні до другого класу прийшла нова учениця, Зоя.

Хлопчики й дівчатка в класі зустріли Зою привітно. Дали їй цікаву книгу й малюнки.

Після уроків Зоя не знайшла зелених рукавичок. Їй соромно було сказати своїм товаришам, що рукавички день поділись. Невже хтось їх украв?...

Зоя пішла додому мовчазна, задумлива. Надворі був мороз, і руки в неї замерзли, поки додому дійшла.

Мама запитала:

Де ж рукавички, Зою?

— Ой мамо, — сказала Зоя, — йшла я через міст, підійшла до глибокого яру... Скинула рукавички на хвилинку, а вітер підхопив їх і поніс в як...

— Яка ти необережна, — з докором с к а з а л а мама. — Добре, що в тебе є ще три пари рукавичок. Є зелені, червоні й білі. Які ти одягнеш завтра?

— Зелені, мамо...

Василь Сухомлинський.

Великодний зайчик

(з чеської мови)

Гляньте, я маленький зайчик
Пробігав я крізь лужок,
Зі собою ніс я копу
закрашених писанок.
Стрінув я перепиличку,
Конюшинки лан мені
За червону дати хтіла —
Та сказав я ні, ні, ні!
У хатині за потоком
Маю дядька крілика.
Тому я несу щороку
Мальовані яєчка.
Як дійду там без пригоди,
Зайчик я маленький
Дядькові принесу копу
Писанок гарненьких.

Й. Кожешек

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ВІДЗНАЧЕННЯ 40-РІЧЧЯ ВІДДІЛУ
ГОДСОН БЕЙ, САСК.

Відзначення сорокового ювілею відділу ім. Ольги Кобилянської відбулося в неділю 2-го березня 1986 р.

З цієї нагоди, о годині 4:00 по полудні о. настоятель прот. Євген Стефанюк відслужив Панахиду за померлих членок. Під час Панахиди членки стояли з засвіченими свічками, напереді них стояла голова відділу з прапором Союзу. По закінченні Панахиди відслужено Молебень за здоров'я та успіхи членок. У своїм слові о. Євген Степанюк оцінив заслуги жіноцтва за їх працю для церкви та участь в громадському житті.

При вході до залі Народного Дому членки були вдекоровані корсажами. Заля відповідно прибрана до ювілейного свята. За головним столом приміщено картину-таблицю смолоскип в кольорах — відзнака Союзу Українок — малювала членка артистка Розалія Дух. Над таблицею, прибраний вишиваним рушником і заквітчаний маками портрет патронки відділу О. Кобилянської. По боках смолоскипу розложено виставку знимок нашого відділу з минулих років. На другій стіні приміщено нарисований 40-літній ювілей.

Головний стіл застелено вишиваним обрусом, прикрашений колосками пшениці, маками і прапорцями. Членки були убрані у вишиваних блюзках і чорних спідницях.

Молитву перед вечерою провів о. Є. Степанюк. Вечеря відбувалася буфетовим стилем — приготовили членки і кухар Василь Ревуцький. До столів подавали каву і чай чоловіки — члени церковної громади.

Після вечері церковний хор відспівав „Молитву". По цім слідувало вшанування покійних членок і вшанування голів відділу впродовж 40 років. На окремому столику лежали три калачі а довкола них 14 свічників з свічками, 4 свічки мали чорні стяжки, що означали, що ці членки відслужили як голови. На другому столику лежав великий коровай, а на нім поміщено 12 свічок — одна за кожну голову продовж 40 років. Отець Степанюк, Єлисавета Рудичук, уст. голова і Маріяна Кулик, голова засвічували свічки а в залі присутні

Сидять зліва направо: **Анна Небозняк, Марія Танасюк, Софія Зип, Ірина Гоменюк.** 2-ий ряд: **Маргарета Бойчук, Єлисавета Рудичук, Оксана Лозінська, Єлена Лисан і Маріян Кулик.**

відспівали „Вічная пам'ять" і „Многая літа". Колачі спекла Юлія Малиновська а коровай Анна Набозняк прикрашений сорокома голубами з міртом посередині. Номер 40 вироблений з тіста.

Тепер голова відділу привітала гостей і членок. Програмою свята проводили Єлена Лисан і Юлія Малиновська.

Першими на програмі виступили сумківці і під проводом о. Степанюка відспівали „О Україно", „Боже, Ти край наш хорони" і „О Маріє, Мати Божа". По цім слідували привіти, що їх склали: Михайло Кулик, голова церковної громади, Павло Рудичок, голова Народного Дому, Меланія Восковец, голова СУМК, о. Є. Степанюк, голова ТУС і Софія Бурем, голова відділу зі Стурджес, Саск.

Поему про письменницю Ольгу Кобилянську прочитала Ірина Гоменюк. Пані І. Гоменюк як секретарка прочитала історію відділу. У своїм слові вона підкреслила ті перші часи. Відділ зорганізовано 13 січня 1946 року при допомозі Наталії Когуської, тодішньої голови Союзу Українок Канади. Перших вписаних членок було 19. Впродовж 40 років членство мінялося, але ніколи не було більше як 24 - 25 членок. Тепер вписалось кілька молодших, що додають нам сили.

Членство відділу, від самого початку і досі видавало свої сили для укріплення Божого Храму і Народного Дому та вкладало багато своїх зусиль на виховання дітвори в українському дусі. Своїми маленькими жертвами підтримуємо Український Музей, Інститут ім. П. Могили та оселю „Тризуб".

Впродовж 40-ка років т-во завжди дбало про громадські справи, влаштовувало вистави народного мистецтва, народної ноші, продаж українських страв у міських імпрезах, опікувалися дитячими і молодечими виступами.

Після прочитання історії відділу, церковний хор під проводом диригента Генрі Лисана відспівав „Як славен наш Господь в Сіоні", „Стоїть явір над водою" і „Заповіт". Слідував виступ Танцювальної групи з 60 осіб під проводом Василя Лозінського, яких нагородили присутні гучними оплесками.

Слідувало відзначення членок — виконували Єлисавета Рудичук, уступивша голова й Маріяна Кулик — голова. Кожна членка була представлена в житті і заслугах її громадської активности і кожній з них вручено відзнаку і грамоту.

За сорок років приналежности до Союзу Українок є Ірина Гоменюк і Єва Кулик, яка на жаль, не могла

бути присутня по відзнаку, грамоту і одну рожу доручено їй до шпиталю. Відзначено Софію Зип за 55 років, яка була членкою у відділі в Єлов Крік, Саск. від 1931 р., Анна Набозняк — 30 років, Оксана Лозинська — 20 р., Єлисавета Рудичук — 15 років; по 10 років: Марія Танасюк, Єлена Рисан, Маргарета Бойчук, Маріяна Кулик, Стефанія Звезда. Не були присутніми — Анна Словська — 35 р., Розалія Дух — 20 і Єлисавета Кулик — 10 р. Минулого року при святкуванні 100-річчя жіночого руху було відзначено чотирьох членок за 25-річну працю: Розалію Гребенюк, Євдокію Стрековську, Юлію Малиновську і Марію Процишин.

Голова Маріяна Кулик подякувала виконавцям програми, комітетові та присутнім, що звеличали наше свято та оцінили працю відділу за минулих 40 років. Кінцеве слово виголосив парох о. Євген Степанюк, в якому висловив признання членкам відділу та підкреслив важливу ролю зорганізованого жіноцтва в житті громади, суспільства і народу. Побажав членкам найкращих успіхів на майбутнє.

Імпрезу закінчено гимном „Ще не вмерла Україна".

З нагоди свого ювілею відділ посилає $50.00 на фонд журналу „Промінь".

Ірина Гуменюк

ВШАНОВАННЯ ЧЛЕНОК В СТІНЕН, САСК.

5 травня 1986 року відділ ім. кн. Ольги в Стінен, Саск. вшанував три членки у день їх уродин 75-ліття і вище, а одну за її 25-літню працю при відділі.

Вечерок розпочато вдячним Молебнем в місцевій церкві Св. Димитрія. Служив прот. Євген Стефанюк. Опісля зійшлися до церковної залі. Столи були гарно прибрані, а на головному столі був гарно удекорований торт. Предсідниця, (голова) Марія Курковська привітала присутніх та покликала о. Є. Стефанюка, щоб він сказав молитву. Всі відспівали Христос Воскрес. Після молитви було покликано Антонію Козменюк, Вікторію Королюк і Адельку Стеранка пришпилювати корсажі вшанованим членкам і одній гості.

Парася Ґурська представила членок, котрі святкували день уродин, 75-ліття і вище, а ними були пані: Анна Парасюк, Марія Приказка і Єлена Дутчак. На жаль Марії Приказки і Гелени Дутчак не були присутніми через брак здоров'я. По звичаю Адонія Козменюк вручила дарунок пані Анні Парасюк, а на слідуючий день о. Є. Стефанюк, голова — Марія Курковська, заступниця голови — Адонія Козменюк, відвідали тих, що не були присутні в їх помешканнях.

Сидять зліва направо: **Єлисавета Рудичук, Анна Осадчук, Євдокія Стрековська, Софія Зип;** другий ряд: **Розалія Гребенюк, Анна Онака, Єлена Лисань, Анна Набозняк, Анна Малюта, Гелена Віндзяк, Анна Ревуцька;** третій ряд: **Марія Танасюк, Маргарета Бойчук, Юлія Малиновська, Ірина Гоменюк, Маріяна Кулик, Оксана Лозінська, Марія Процишин.**

Гостю-доповідачку, пані Катерину Лаб'юк з Канори, Саск., представила Анна Ковальчук і в коротких словах розказала про її громадську працю. Пані Катерина Лаб'юк склала подяку за запрошення, і у своїй промові подала дуже цінні інформації — про справи Середньої Єпархії та про обов'язки Союзу Українок Канади, а особливо звернула більше уваги про Інститут Петра Могили та про Музей. Вкінці склала щиру подяку пані Василині Стеранка і висловила велике признання в її праці. Парася Ґурська представила пані Василину Стеранку і переказала про її заслуги при відділі, а пані Катерина Лаб'юк з теплим привітом і побажанням вручила Грамоту.

Голова, пані Марія Курковська склала щиру подяку пані Катерині Лаб'юк за її присутність і за таку цінну доповідь, і побажала всього найкращого вшанованим членкам.

Пан Орест Розтоцький, голова громади склав подяку пані К. Лаб'юк, привітав вшанованих членок, а відділові Союзу Українок побажав успіхів у праці.

Прот. Є. Стефанюк у своєму слові склав подяку пані Катерині Лаб'юк за її добре підготовлену доповідь, Василині Стеранка за її 25-літню працю при відділі, а пані Анну Парасюк поздоровив з днем уродин та побажав їй кріпкого здоров'я, а всі присутні після цього заслівали „Многая літа. Опісля о. Є. Стефанюк висвітлив декілька цікавих прозірок, за що присутні були вдячні..

Молитвою Христос Воскрес закінчено програму. Після цього слідувала смачна перекуска.

Анна Ковальчук — секр.

ПОПРАВКА

До звіту відділу ім. О. Басараб в в Ґлеслин, Саск. в числі 3 квітня на стор. 27-28, у виказі заряду пропущено прізвища сестриць, які працюють при церкві, а саме: Фрося Левчук, Марія Гарасим, Рузя Савчук, Єва Дмитришин.

За неточність редакція перепрошує.

БЛ. П. АНАСТАСІЯ СТАНИЦЬКА
Йорктон, Саск.

В четвер 9 травня 1985 року в лікарні в Йорктоні, після тяжкої недуги, упокоїлася Анастасія Станицька (Фостей), на 67 році свого трудолюбивого життя.

Анастасія народилася 24 червня 1917 року в родині Петра й Марії Фостей (Чорномуд), в околиці Ґорлиц, Саск. Тут вона виростала й ходила до школи, яка називалася „Україна".

15-го жовтня 1936 року, Анастасія вийшла заміж за Петра Станицького, який в містечку Ґорлиц, займався ковальством. В Ґорлиц Анастасія прожила до кінця свого життя. Тут разом зі своїм чоловіком, були першими організаторами Української Православної Громади святих Апостолів Петра й Павла.

Анастасія тяжко працювала при церкві, а також в народнім домі. Вона була доброю кухаркою й господинею. В її гостиннім домі перебували священики, до яких Петро й Анастасія мали велику пошану. Їх хата була завжди відкрита для сусідів і приятелів, ніхто не вийшов з їх хати голодним. Зимою, Анастасія шила ковдри та вишивала сорочки внукам. Весною працювала при своїм великім городі, а також надзвичайно любила квіти.

Кругом її хати росли завжди різного роду чудові квіти, які вона вміло плекала.

Покійна довгі роки була старшою сестрицею при церкві. Дбала завжди про чистоту й прикрасу Божого Храму.

Коли в Ґорлиц зорганізувався відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, вона була першою його членкою, а також кілька років головою. В 1976 році Анастасія разом з чоловіком їздили в Україну відвідати рідню свого чоловіка.

Покійна залишила горем прибитих своїх найдорожчих, мужа Петра в Ґорлиц, одного сина Славка з родиною в Йорктону й одну дочку Соню Сокирку з родиною в Мус Джо, Саск., сім внуків, три брати — Михайла, Івана й Василя, одну сестру Марію в Торонті, та багато приятелів, сусідів і знайомих.

В її родині вже спочивають в Бозі, її батьки — Петро і Марія, три брати — Юрій, Миколай і Антоній та три сестри — Аґнес, Анна й Павлина.

Похоронні відправи почалися в неділю 12 травня в церкві св. Преображення в Йорктоні, Великою Панахидою, а в понеділок 13 травня Заупокійну Службу Божу й Чин Похорону відслужив Прот. Петро Гнатів, при участі великого числа людей. Співав церковний хор громади Св. Преображення в Йорктоні під управою диригента Василя Ґреґорія. Дякував Василь П'яста.

Тіло покійної Анастасії перевезено до Ґорлиц, Саск. і похоронено на цвинтарі Української Православної Церкви Свв. Апостолів Петра й Павла.

Похоронна тризна відбулася в Народнім Домі в Ґорлиц, Саск.

Дочка покійної, Соня Сокирка, склала сердечну подяку священикові, дякові, хорові йорктонської громади, тіноносцям, похоронному заведенню Крісті-Гілл з Йорктону та всім присутнім, що взяли участь в похоронних відправах.

Покійна Анастасія була довголітньою передплатницею журнала „Промінь", а також разом з чоловіком передплачували різні українські газети, як „Український Голос" і „Вісник".

В пам'ять покійної, родина склала свою пожертву на журнал „Промінь".

Нехай Милосердний Господь оселить душу покійної Анастасії між Святими й Праведними, а між живими сотворить їй Вічную Пам'ять!

* * * *

Муж **Петро,** син **Славко** з дружиною **Фіялкою,** дочка **Соня** з чоловіком **Григорієм Сокиркою,** внуки: **Шерин, Брайн, Доня, Еллен Станицькі, Христина, Оленка й Тереса Сокирка.**

БЛ. П. МАРІЯ БОДНАРЧУК
Мелфорт, Саск.

Марія Боднарчук упокоїлася 28-го січня 1986 року в лікарні в Мелфорт, Саск. Вона народилася 6-го лютого 1911 року в Ґардентоні, Манітоба, в родині Михаїла й Анастазії (з роду Шкварчук) Щербій. Марія мала два роки, коли її батьки виїхали до Саскачевану та осілися на „гомстеді" в околиці Ґронлид. Там вона ходила до школи й працювала по роботах в околиці.

Марія одружилася з Тодором Боднарчуком 11 червня 1930 року. Вони жили на фармі, де виховали три дочці. Двадцять років тому Марія з мужем перебралися до містечка Ґронлинд. Тут Марія мала більше часу доглядати великого городу, котрий пишався прикрасними квітами й овочами. Раненько вставала, щоб доглянути різнородні квіти і потішатися ними.

Марія любила дарувати свій вільний час для жіночого товариства у приготуваннях церковних та весільних обідів. Найбільше любила покійна випробовувати різні нові приписи в куховарстві. Також ходила на збірки Фондів Серця та Рака.

За її відданість і глибоку любов до своєї родини, діти, внуки, правнуки, брат і сестри з родинами довго будуть тужити і ніколи її не забудуть.

Покійна залишила у глибокому смутку три дочки: Любку з мужем Джимом МекМртрі, Саскатун, Анну Боднарчук, Монтреал, Лесю Гінз, Едмонтон; трьох внуків: Петруся з му-

жем Ранді МекҐілварі, Саскатун, Катрусю і Варвару МекМртрі; двох правнуків: Дункен і Інен МекҐілварі; одного брата Василя з дружиною Ґрейс з родиною, Терес, Б. К.; чотири сестри: Докію з мужем Айзвалд Стюарт з родиною, Ванкувер, Б. К., Василину Тротієр з родиною, Саскатун, Катерину Чернявську з родиною, Едмонтон і Єлисавету Москаль з родиною, Мелфорт, Саск.

Муж Тодор упокоївся 1985 року. Раніше померли батьки Михаїл і Анастазія, два брати — Никола й Павло та три сестри: Анна, Настуня і Даруся.

Отець Крочак відслужив панахиду 2 лютого в похоронному заведенні в Мелфорт. В церкві Пресв. Богородиці Марії (на фармах) 3 лютога заупокійну Службу Божу відслужив о. Крочак.

По похороні, на поминальнім обіді, що приготувало жіноче товариство, дочки покійної: Анна і Леся подякували від родини, о. Крочакові за похоронні відправи, присутнім за чисельну участь у молитвах, а жіночому товариству за приготування обіду.

Нехай Господь Бог оселить душу покійної в оселях, де праведні спочивають! Вічна їй пам'ять!

Дочки: **Любка МекМртрі, Анна Боднарчук і Леся Гінз.**

БЛ. П. НАТАЛЯ АНТОНІЧУК
Вернон, Б. К.

В вівторок 11 лютого 1986 року, по довгій недузі упокоїлася бл. п. Наталія Антонійчук на 52-му році свого трудолюбивого життя. У четвер 13 лютого вечером у церкві Успіння Пресв. Богородиці, у Вернон настоятель Прот. П. Блажук відслужив панахиду за спокій душі покійної. Після панахиди відбулася перекуска в пам'ять покійної, яку приготували членки відділу ім. св. кн. Ольги при церковній громаді.

Після перекуски були короткі прощальні промови про покійну. Від відділу Союзу Українок промовляла голова, пані Д. Панчук, як також перша заст. голови — пані Р. Григірчук. В. Федейко говорив від ордену св. Андрея з Келовна, Б. К. та настоятель прот. П. Блажук.

Син Григорій висловив щиру подяку за обслугу священикові і дякові та жіночому товариству за приготування перекуски, а також подякував і всім присутнім.

При кінці перекуски відспівано Вічная пам'ять.

Тому, що п-во П. Антонійчуки перенеслися до Вернон, Б. К. лише тому три роки, покійна Наталія бажала, щоб її тіло похоронити у Ґронлинд, Саскачеван, звідки вони походили.

Тіло покійної Наталії перевезено до Ґронлинд, де у понеділок 17 лютого відбулася похоронна Служба Божа, яку відслужив настоятель о. Т. Крочак в церкві Різдва Пресв. Богородиці.

Тіло похоронено на місцевому цвинтарі.

Наталія народилася 13 липня 1933 року в Ґронлинд, Саскачеван. Вона була старша з двох дітей, Володимира і Анни Петрів. Наталія виростала і набирала науки в околиці Ґронлид. 31 серпня 1952 року вийшла заміж за Петра Антонійчука. Через декілька перших років їхнього подружнього життя вони жили і працювали в Саскатуні, Саск., де Наталія почала комерційне куховарство. Пізніше перенеслися назад до Ґронлид і Мелфорт околиць, де покійна помагала чоловікові фармерувати.

Через довші роки Наталія куховарила в середній школі в Мелфорт, Саск., як також була головною кухаркою в Мелфортській лікарні. По при цю працю, Наталія працювала на церковнім і народн'м полі. Було вона членкою Української Православної Церкви, співала в церковнім хорі. Була вона членкою відділу Союзу Українок, відділу ім. княгині Ольги в Ґронлид, де і була головою через три роки. Належала вона до англійських організацій — „Вилинґ Воркерс Лийдіз Комюніті Ґруп" в Ґронлид і до „Ордену Роял Пирпел оф да Елкс", в Мелфорт. Наколи прибула до Вернон, Б. К., зараз стала членкою відділу ім. св. кн. Ольги, де щиро працювала та співала у церковному хорі.

Покійна була лагідної вдачі, чим і здобула любов і пошану посеред усіх членок Союзу. Її найдорожчим була її родина, для якої вона так старанно трудилася.

Залишила покійна в смутку мужа Петра в Вернон, Б. К., двох синів — Григорія в Бенф, Альберта і Романа з дружиною Лорі в Колд Лейк, Альберта, та дочку Анну і зятя Ореста Козака в Аґвел, Саск. Також залишила в глибокому смутку дорогих родичів: Володимира і Анну Петрів, одну сестру Галю і її мужа Віктора Ґронські в Мелфорт, Саск., п'ять внуків та багато близької родини і приятелів.

За її труди та вклад в релігійне громадське життя в даних околицях, нехай Всевишній Господь нагородить вічним спокоєм. Вічна їй пам'ять!

П. А.

БЛ. П. МАРІЯ ЗАЧЕРНЮК
Едмонтон

Членки відділу ім. кн. Ольги при церкві св. Архистратига Михаїла діляться сумною вісткою, що втратили добру членку, бл. п. Марію Зачернюк, яка відійшла у вічність 24-го грудня 1985 року на 77 році свого трудолюбивого життя, в Роял Алекс Лікарні.

Марія народилася 12 березня 1908 року в містечку Матіїв на Волині в родині Івана і Тетяни Челюків.

Коли в нас в Едмонтоні на Калдер заіснувала нова громада в 60-ім році, то її муж бл. п. Іван і Марія були першими членами громади св. Архистратига Михаїла в Едмонтоні, і в рік пізніше в нашій громаді, заснувалось Жіноче товариство, пізніше відділ Союзу Українок Канади, то покійна Марія була основателькою від 1961 року, де виконувала різнородні функції: була рік і пів головою, шість років — заступницею голови, п'ять років сестрицею при громаді, шість років в добродійнім комітеті, один рік в базаровім комітеті і телефонічнім комітеті. До кінця життя Марія співала в церковному хорі, хоч вже не мала і багато сили, але пробувала допомагати, не відступаючи назад.

Бл. п. Марія залишила в глибокому смутку двох синів: Ігнатія з дружиною Оленкою в Едмонтоні і сина Сергія з дружиною Маргарет в Британ Колюмбії, шість внуків і п'ять правнуків; дві сестрі: — Катерину в Ст.-Альберт і Віру на рідній Волині.

Пані Анна Звоздецька висловила співчуття родині та переповіла всі заслуги покійної в нашім відділі. Син Сергій подякував о. д-рові Іванові Стусеві за похоронні служби, куховаркам за приготування обіду, мії всім тих, хто чимнебудь допоміг в їх родинному горю.

Під час похоронних служб, жінки відділу Союзу Українок стояли із засвіченими свічками і прапором їх організації, Союзу Українок.

Тіло покійної було перевезено на цвинтар св. Архистр. Михаїла біля її мужа, котрий упокоївся 1978 року.

І так відпровадили нашу незабутню членку на вічний спочинок.

Нехай Господь оселить душу покійної там, де всі праведні спочивають. Вічна їй пам'ять!

У пам'ять нашої членки, бл. п. Марії Зачернюк, відділ дарує 50.00 долярів на журнал „Промінь", котрий покійна любила читати.

Прес-референтка, **В. Клапій.**

БЛ. ПАМ. ОЛЕНА ФЕДЬ
Ст. Кетеринс, Онт.

Дня 17 грудня 1985 р. відійшла у вічність на 60-му році життя, блаженної пам'яти Олена Федь. Народжена в родині Доминикії і Григорія Вермінків в місті Кобиляки, Полтавська область, Україна.

Олена залишила горем прибиту родину: чоловіка Олександра, сина Юрія, дочок Ольгу, Елізавету, Наталію і шість внуків: Адама, Касандру, Мирослава, Андрія, Дем'яна і Олену.

Прибувши до Канади родина Федів включається в церковно-громадське життя Української Православної Церкви св. Юрія в Ґримзбі, Онт. Олена в працю Союзу Українок Канади, ставши секретаркою відділу. Згодом родина переїжджає до Ст. Кетеринс, де роблять свій осідок для сталого життя і включаються в працю і там при Українській Православній Церкві в Ст. Кетеринс. Олена вписується у члени Союзу Українок Канади та виконує багато покладених на неї обов'язків, а її чоловік Олександер стає членом управи громади і довгі роки виконує обов'язки секретаря.

Дітей вона виростила, вщепила їм любов до України, були для неї незміряною, великою втіхою, жила і раділа, а лихо підкрадалося до Олени, захворіла, перейшла 5 операцій, а здоров'я не покращувалося.

Майже рік часу Олена дуже хворіла, лежала вдома, а її почерзі доглядали діти та чоловік. Так і відійшла до Бога на очах чоловіка в своїй рідній хаті.

Перебуваючи в похоронному заведенні, її кімната була вся заставлен квітами. Понад тридцять вінків і китиць квітів наспіло від Української Громади, дітей, кумів, внуків. Каплиця на двох панахидах, які відслужив о. Григорій Мельник, не могла вмістити людей. Українська Православна Церква, де о. Григорій Мельник служив заупокійну Службу Божу, була вщерть виповнена людьми. Парафіяльна заля була вся заповнена людьми, що прибули на тризну, яку приготовили жінки Союзу Українок Канади. Молитвою та відспіванням „Вічная пам'ять" започатковано тризну. Віктор Дем'яненко, тесть Федів, перепроваджував тризною. Він висловив свої глибокі і щиросердечні співчуття Олександрові і всій родині. Коротенько напом'янув про життя Олени і її вклад у наше громадське життя.

Висловлювали співчуття родині: голова громади — Мих. Головаш. За голову відділу Союзу Українок — Таня Дем'яненко, диригент хору — Олекса Мельничук та інж. Михайло Качура з Ґрімзбі.

Старший внук Адам Полак згадав про ту теплоту і любов, яку він завжди відчував в хаті бабуні.

На закінчення говорив чоловік покійної Олександер. У своєму слові він склав щиру подяку всім, що облегшували переносити йому це горе та допомагали йому в похоронних службах, а саме: о. Григоріеві, дякові — Нагачевському, диригентові — Мельничукові, всім кумам, а особливо п-ву Прохоменкам, землякові п. Ситникові, В. Дем'яненкові, а також Тані Дем'яненко, членкам Союзу Українок за приготування обіду, Н. Андрусевій, всім труноносцям та всім, що хоч чим небудь спричинилися до улегшення болів і переживань. На кінець о. Григорій молитвою закінчив тризну.

На тризні було зібрано на Українську пресу 133 долярів, які за бажанням родини розподілено: на „Вісник" — 66.50 дол., на „Промінь" — 66.50 дол.

В. А.

Подяка

Складаю щиру подяку усім тим, що під час довгої недуги покійної Олени, відвідували її, приносили квіти та картки з побажаннями. Щиро дякую нашому настоятелеві о. Григорію за духову опіку під час хвороби і за похоронні служби. Щира подяка всім, що в більшій чи меншій мірі спричинилися до облегшення нашого горя та допомогли нам в похоронних службах. Складаємо щиру подяку о. Федорові Легенюкові, який в часі, коли громада не мала настоятеля, на запрошення родини приїжджав з Гамільтону і давав духову опіку для Олени.

Нехай милостивий Господь наділись всіх вас всіма добрами, а душу покійної Олени нехай оселить в оселі вічного спочинку. Вічна їй пам'ять!

Чоловік **Олександер Федь,**
діти і внуки.

ПОХОРОН — АННИ РИПКИ
Едмонтон

Забираються від нас піонери, опорожнюються їх місця, ріднуть наші українські сили. Лишається історія, яку здобули наші піонери своїми мозолями, своїми трудами і честю.

Здається, що ще так недавно святкувалися ювілеї, вшановували одного або другого в день народження, з'їжджалася родина на великі торжественні свята як: Різдво, Великдень, щоб разом побути з дідусем чи з бабусею, щоб віддати пошану та ще хоч яке слово почути про давні минулі часи, про початку праці піонерів на канадській незораній ниві. Нараз вже не стало їх між нами. Помер Петро Рипка в 1973 році, а тепер померла його трудяща дружина Анна, 19 березня 1986 ріку, прожившн 89 років.

Анна Рипка походить з дому Чернівчанів, одна із 15-ох дітей Спиридона і Єрини Чернівчан.

Похорон бл. п. Анни Рипка відбувся 24-25 березня в православній церкві св. Архистратига Михаїла в Едмонтоні. Похоронні служби служили о. д-р Іван Стус, настоятель церкви св. Архистратига Михаїла, Гр. Василів з Вінніпеґу і В. Лакуста. Внук о. Василь на панахиді підкреслив і глибоко оцінив, в імені всіх внуків, додаткове релігійне виховання яке вони дістали від бабці.

Похорон очолив Преосв. Владика Іван в сослуженні тих-же згаданих священиків.

Анна народилася в Україні в селі Оршивці і 4-літньою дитиною приїхала до Канади в 1900 році. Родина Чернівчани поселилася в околиці Беліс, Альберта.

1913 року Анна одружилася з Петром Рипкою, який також походив з села Оршивці. В родині Рипків було троє дітей, померла дочка Парасина, а двоє дітей проживають в Едмонтоні — добр. Марія Василів і син Іван.

Анна, як піонерка канадських степів й як піонерка жіночого руху в Канаді, вона відразу зі своїм мужем активно включилися в потреби громадського життя. В 1928 році повстає Народний Дім в Беліс і Українська Православна Церква. Зорганізовано Жіноче товариство якого головою стала Анна. Вона також стала першю головою. Жіноче товариство сприяло розвитку церковного і світського життя.

Бл. п. Анна і Петро Рипки

Анна брала на себе великі обов'язки, вона провадила Недільну школу і дбала про освітні-культурні вечерки, де жіноцтво заряджувало дебати, читання книжок і лекції українського ручного мистецтва. За її добрим проводом і зрозумінням Жіноче товариство вписалося до Союзу Українок Канади 1931 року.

Доля не судилася продовжувати життя на фармі в Беліс і обоє Рипки перебралися до Едмонтону на працю. Тут вони прожили аж до смерті. Бувши в Едмонтоні відразу стали членами катедри св. Івана і Союзу Українок. Опісля, коли повстала церква св. Архистратига Михаїла, вони стали там членами і тут покійна Анна також стала активною членкою Союзу Укрїнок ім. кн. Ольги. Помимо того, що після тяжкої недуги ще в молодчому житті Анна була частинно ушкоджена на ногу, вона ніколи не оминула зборів і все по своїй змозі допомогала при церкві. Її часто вживані слова остануться в нашій пам'яті на все, а це: „Ну, як Господь нам дає, так мусимо приймати".

Глибока віра в Бога і молитва, та добрий дбайливий догляд отця і добродійки Марії, в яких вона перебувала в дні старості і немочі, дали їй можливість прожити довгий і щасливий вік.

Велика участь родини і приятелів в похороні свідчили про добрі діла покійної для своєї родини і ближнього.

Залишила в смутку — дочку — добродійку Марію і зятя Архипресвітера Г. Василіва, Сина Івана і невістку Катерину. Четверо внуків — о. В. Василіва і добр. Марію з Вінніпеґу, Володимира і Рілу Василів. Лорейн Щур і Шарлет Релвен та 7 правнуків.

Спи дорога Мамо, бабуню, сестро. — Тобі приготоване місце спочинку. — Вічная Пам'ять!

В пам'ять матері зложили пожертву, дочка добр. Марія і о. Г. Василів на українську пресу, яку покійна все читала і нераз жертвувала грішми, щоб піддержати свою пресу.

Дочка, добр. Марія: на „Вісник" 50.00 дол., на „Промінь" — 50.00 долярів і на „Український Голос" 100.00 долярів.

Родина: Матійчук — Вінніпеґ — 25.00 долярів на „Промінь" і п. Д. Котик, Едмонтон на „Промінь $20.00.

Дехто зложив пожертву в пам'ять, на ікону „Хрещення України", яка буде поставлена в церкві св. Архистратига Михаїла.

Відділ ім. кн. Ольги на „Промінь" — 50.00 долярів. А. З.

Провірте Вашу передплату...

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім раз ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Пам'ятаймо, що лише читачі передплатники є найсильнішою базою нашого журнала.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Кладемо китицю весняних польових квітів у четверті роковини упокоєння дорогої і незабутньої дружини Марії Мандзюк-Сеніцької, люблячої нашої мами, яка відійшла від нас у вічність 9 липня 1982 року, складаємо у її світлу пам'ять 100.00 дол. на журнал „Промінь".

Муж Володимир Сеніцький, дочки **Соня і Дарія** з родинами, — Вінніпеґ.

— — —

Кладемо китицю квітів на свіжу могилу бл. п. Анастазії Мелех, бувшої мешканки Дому „Дніпро", яка упокоїлася 12 червня 1986 року в Едмонтоні на 81-му році життя.

Засилаємо 25.00 дол. на журнал „Промінь" в її пам'ять, а синові Вікторові й родині висловлюємо щирі співчуття. Покійній Анастазії хай буде Вічна Пам'ять!

Мешканці Дому для Старших „Дніпро", Едмонтон.

— — —

Відділ ім. Софії Русової в Лонґ Бренч, Онт. висилає дар 50.00 дол., як нев'янучий вінок у пам'ять нашої довголітньої членки Розалії Романко. Розалія упокоїлася в Бозі 18-го травня 1986 року.

За відділ,

Г. Щерблюк, голова. **К. Чорна,** Кор. секр.

Project will provide the participants with training and experience in major areas of museum work.

Training will be in the following areas: care of collections; exhibit preparation; library/resource centre; cultural production; public relations; education/extension; store management and editorial production. The project workers will prepare exhibits, prochures, and audio/visual presentations, conduct tours and workshops catalogue artifacts and resource material, and assist with special events.

For further information, contact:

Irene Horhota-Ritch
Curator
244 - 3800

Складаємо найщиріші співчуття Тетяні Лазарович з приводу втрати дорогої сестри Ольги Козак, яка упокоїлася в Торонті 25 квітня 1986 року. На нев'янучий вінок у світлу її пам'ять засилаємо на журнал „Промінь" 35.00 долярів. Вічна їй пам'ять!

Ольга Ганночко, Анастасія Шемелюк-Радомська, М. Подеялюк, Анна Данилович, Ольга Мельничук, Розалія Ґовда, Емілія Косташ — Едмонтон.

— — —

У світлу пам'ять нашої дорогої родини, які відійшли у в'чність: дорогої сестри, братової і тіточки, бл. п. Славки Богоніс — упокоїлась 24 червня 1970 року, любої мами, тещі і бабуні, бл. п. Кароліни Когут — упокоїлась 4 липня 1982 року, батька, тестя і дідуся, бл. п. Констянтина Когута — упокоївся 12 грудня 1952 року в їх назабутню пам'ять складаємо на нев'янучий вінок і засилаємо 25.00 дол. на журнал „Промінв". Покійним вічна пам'ять.

Дочки, зяті, сестри, братови :Тоня і Петро Патранюк, Тандер Бей, Онт.; **Оля і Никола Стручинські,** Кенора, Онт.; **внуки і тіточки,** Тандер Бей і Ошава, Онт.

— — —

У світлу і незабутню пам'ять мого дорогого мужа, тата і дідуся, бл. п. Петра Кивириґо, у п'яту річницю смерти — упокоїлася 28 травня 1981 року. Засилаю 16.00 долярів на журнал „Промінь".

Дружина **Василина Кивириґо,** Мелфорт, Саск.

— — —

У світлу пам'ять моєї дорогої мами Олени, замість китиці квітів на їх могилу, засилаю 15.00 дол. на журнал „Промінь".

Параня Малицька, Едмонтон.

— — —

На свіжу могилу бл. п. д-ра Олександра Данильчука з Канори, Саск., у незабутню пам'ять дорогого брата й вуйка, який відійшов у вічність 1-го червня 1986 року, замість квітів на нев'янучий вінок, складаємо 20.00 дол. на „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Сестра Єлисавета Білич і родина, Вінніпеґ.

— — —

Манітобська Провінційна Екзекутива Союзу Українок висловлює щире співчуття пані Єлисаветі Білич з приводу упокоєння її брата, бл. п. д-ра Олександра Данильчука — упокоївся в Канорі, Саск. дня 1-го червня 1986 року, складає в його пам'ять 25.00 долярів на журнал „Промінь".

Анастасія Міненко, секр.

— — —

Манітобська Провінційна Екзекутива Союзу Українок висловлює щирі співчуття пані добродійці Марії Керніцькій з приводу упокоєння її сестри, бл. п. Анни Подольської — упокоїлася у Виндзорі дня 19 травня 1986 року, складає в її пам'ять 25.00 дол. на „Промінь".

Вічна їй пам'ять!

Анастасія Міненко, секр.

— — —

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу моєї дорогої сестри, бл. п. Єлисавети Лаб'юк, яка упокоїлася в Канорі, Саск. 23 квітня 1986 року, в її незабутню пам'ять складаю 50.00 долярів на журнал „Промінь".

Сестра **Дорис Б'яли,** Торонто, Онт.

У світлу і незабутню пам'ять моєї дорогої дружини, бл. п. Ольги в десяту річницю смерти, яка упокоїлася 17 липня 1976 року, складаю в її пам'ять 50.00 долярів на журнал „Промінь".

Федір Андрущак, Саскатун, Саск.

— — —

У НЕЗАБУТНЮ ПАМ'ЯТЬ МОЄЇ ДОРОГОЇ ПРИЯТЕЛЬКИ

Цього року минає 20 років, як упокоїлася в Бозі бл. п. Анастазія Чумак у Торонті. Покійна була людиною щирого серця, повного співчуття для потребуючих. Не існували для неї ніякі перешкоди ні труднощі, коли йшло про добро ближніх, головно своїх українських людей.

Ніколи не забуду, як покійна не жаліючи ні часу, ні труду, відвідувала мене майже щодня, під час мого перебування в лікарні в Торонто,1955 року, розраджуючи та піддержуючи мене на дусі. Залишила вона дочку Олю Чипесюк і сина Володимира та внуків.

Нехай пам'ять про неї живе вічно між нами приятелями, знайомими і її родиною.

Приятелька **Галина Юськів** і моя дочка **Марія Василів.**
Ст. Кетеринс, Онт.

— — —

В пам'ять довголітньої заслуженої членки відділу Союзу Українок при катедрі св. Івана, бл. п. Марії Стратійчук — упокоїлася 22 травня 1986 року на 90-му році свого життя. Замість квітів на її свіжу могилу, засилаємо 10.00 дол. на журнал „Промінь".

За відділ,

Анна Томнюк, голова. **Леся Івасюк,** секр.

— — —

У світлу й незабутню пам'ять мого дорогого мужа, тата, діда і прадіда бл. п. Софрона Боднарчука, який упокоївся 16 лютого 1959 року, замість квітів посилаю в його пам'ять 50.00 дол. на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять!

Дружина **Анастасія Боднарчук-Гриців,** Саскатун, Саск.

— — —

Замість квітів на могилу бл. п. Анни Шмельки, яка упокоїлася 28 травня 1986 року в місті Монтреалі, в її незабутню пам'ять складаю 50.00 дол. на „Промінь".

Вічна їй пам'ять!

Людмила Темертей з родиною, Монтреал.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Дорога Редакціє!

Висилаю передплати на „Промінь" для себе і для моєї мами — 24.00 дол. Ми обидві читаємо цей журнал відколи його започатковано.

Дякуємо Вам за Вашу працю, за всі ці справи нашого народу, про яких Ви пишите й яких в інших часописах не знайдемо. Бажаємо Вам кріпкого здоров'я й замість букету квітів складаємо 25.00 дол. на „Промінь".

Анна Охрей, Киндерслей, Саск.
Олена Гуменна, Ітонія, Саск.

— — —

Христос Воскрес!

Дорога Редакціє!

Я висилаю передплату, але перепрошує, що я дещо припізнилася. Я то так, що живу в дочки, а вона поїхала до Ванкуверу на ЕКСПО, то я у сина. А Ви висилайте „Промінь", бо я люблю читати. . Я висилаю 20.00 долярів, то 8.00 дол. на прес. фонд, а 12.00 дол. на передплату. Будьте здорові.

Ірина Солоненко, Ізлінгтон, Онт.

— — —

Христос Воскре!

Дорога Пані Редакторко!

Посилаю свою передплоту на 1987-ий рік — 20.00 долярів, а з того 8.00 дол. но „писанку" для „Променя".

Бажаю Вам усім працівникам багато щастя, здоров'я, великих успіхів у Вашій праці для нашого українського народу.

З пошаною до Вас,

Анна Хаба, Редвотер, Алта.

— — —

В прилозі висилаю чек на суму 15.00 дол. 12.00 дол. на передплату, а 3.00 дол. мій скромний дар на пресовий фонд журнала.

Бажаю якнайкращих успіхів у Вашій нелегкій, а такій корисній праці.

Анна Курилів, Содбури, Онтаріо.

— — —

Дорога Редакціє!

Засилаю передплату на журнал „Промінь" на черговий рік 15.00 дол. Я дуже люблю читати „Промінь". Посилаю 20.00 дол. на пресовий фонд. Бажаю найкращих успіхів всім його працівникам.

Маргарета Погран, Торонто.

— — —

До Редакції журналу „Промінь".

Засилаю свою передплату на журнал „Промінь" на рік 1986 12.00 дол. і на ювілейний фонд 38.00 дол., розом 50.00 дол.

З пошаною до Вас,

А. Журавецька, Де Па, Ман.

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь" бажаю щастя і успіху на дальшу працю. Засилаю 25.00 дол. на „Промінь" і 12.00 дол. на передплату.

Анна Сабат, Агассі, Б. К.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ВІДДІЛ ІМ. Л. УКРАЇНКИ ДАВФИН, МАН.

Річні збори відділу відбулися в неділю, 1 грудня 1985 р. в Українській Православній Авдиторії по полудні в присутності 34 членкинь. Збори відкрила голова пані Маргарета Маюк. Отець прот. Є. Труфин проказав молитву Царю Небесний, слідувала хвилина мовчанки за покійних членкинь. До переведення зборів покликано Марію Білоус, а на секретарку Марію Тузик. Відчитано річний протокол з 1984 р. Слідували звіти заряду і комітетів.

Секретарка Анна Швець звітувала, що впродовж року відділ відбув 9 місячних зборів і двоє засідань заряду з програмовим комітетом. Касирка Оля Кізь заявила, що при кінці 1984 р. осталося в касі $4,466.22, приходу в 1985 було $3,839.30, розходу $4,237.81, в касі остається при кінці листопада $4,067.71, від контрольної комісії Мих. Ковальчук сказала, що провірили фінансову книжку, все було в доброму порядку та внесла зарядові вотум довір'я.

Від програмового комітету дала обширний звіт Анастасія Дроздович з цілорічної діяльности відділу, як слідує:

Січень, членки відділу з участю о. прот. Є. Труфина, відвудали хворих в Персонал Кир Гом. Угостили їх різдвяною вечерою і колядками.

Лютий — відбули продаж печива, приготовили програму в честь поетеси Лесі Українки та влучною програмою відзначили 25-літній ювілей журнала „Промінь".

В березні відбули успішний базар, перед латинським Великоднем. Наш відділ вже довгі роки приготовляє традиційне українське печиво і іншу поживу. Наші співгромадяни купують та подивляють красу печива, головно красу паски.

В червні відділ відбув піврічні збори. Перед зборами була вечеря, на якій були запрошені чоловіки наших членок. Відвідали старечий дім св. Павла з перекускою і програмою.

Вересень — цього місяця, членкині прощали членку Павліну Рубашевську, котра перевезлася до Вінніпегу на сталий побут. На прощання вручено її ложечку зі смолоскипом.

В жовтні відбули продаж печива. Після місячних зборів відзначено Свято Книжки спільно з членами ТУС. Замість реферату Марія Білоус відчитала доповідь д-ра Петра Кондри на тему „Розбудова Української Громади в Канаді". Закінчено програму поданням чаю і солодкого.

В листопаді відбувся провінційний з'їзд СУС і складових організацій. Членки відділу гостили гостей, що приїхали автобусом з Вінніпегу. 24-го цього місяця, членки гуртом відвідали почесну членку Параскевію Фик з нагоди 90-тих її уродин.

В часі Українського Національного Фестивалю, кілька членок приготовили стіл з різдвяною поживою. Членка Анна Ґашина виграла нагороду (трофею). Взагалі членки допомагали в різних ділянках у фестивалі. Відділ СУМК відновив учитель місцевої державної школи Тимофій Гавриш. Він має дві кляси двомовні (українсько-англійську), походить з Гафорд, Саск.

Юстина Симчич, реф. членства, повідомила, що при відділі є 64 членки, 9 почесних, 22 відзначені за 25-літню приналежність до С.У.К. а 5 членок належать вже поверх 50 літ, вписалося 4 нових. Реф. журналу „Промінь" висловила вдоволення, що членки придержуються передплачувати журнал. При відділі є 60 передплатниць. Відвідувачки хворих, відвідали в шпиталі на протязі року 200 пацієнтів. Телефонічний комітет сповняє свої обов'язки. Голова відділу вислухавши всі звіти висловила сердечну подяку за вдоволяючу співпрацю, за кооперацію та за довір'я в часі її головства. Отець прот. Є. Труфин дав признання відділові за цінну виконану працю для організації і церкви та побажав успіху на будуче.

Пожертви: на „Український Голос" — $1,000.00, Фундацію СУС $500.00, „Промінь" $145.00, Українська Православна Авдиторія $200.00, Старечий дім. св. Павла $100.00, КУК — $25.00, Митрополиче облачення $120.00. — Подарували дві книжки до місцевої бібліотеки в ціні $57.00.

Вибір заряду на 1986 рік: Емілія Ганчарик — від номінаційного комітету представила склад заряду.

Марґ. Маюк — уступивша голова, М. Тузик — голова, М. Ґорчинська — заст. голови, А. Швець — рекорд. секретарка, М. Андрейчук — заст. секретарки, О. Кізь — касирка, Р. Грицай — кореспонденційна секр., Марґ. Маюк — реф. англійської мови до преси і радіо, М. Білоус — дописувачка до преси українською мовою, Ю. Симчич — реф. членства, Христина Присяжнюк і А. Бегун — бібліотекарки; культурно-освітний комітет — добр. Е. Труфин, Анаст. Дроздович, А. Козак, Е. Ганчарик, Е. Шмильська, А. Мазур, Марґ. Маюк, М. Годована. Відвідування хворих: А. Бегун, Е. Шмильська і М. Тузик.

Телефонічний комітет: Мих. Ковальчук, М. Кульбаба, А. Мазур, А. Бегун. СУМК — добр. Е. Труфин, М. Білоус — реф. „Променя". Комітет до кухні: Ю. Симчич, К. Дикун, К. Демків, Е. Івусяк, А. Мимка. Продавати тикети: Е. Ганчарик, Ю. Симчич, А. Мимка.

Декорування авдиторії: А. Ситник, Р. Грицай, О. Ґнядзовська.

Контрольна комісія: Мих. Підлипна, Леона Гром.

Марія Білоус, референтка

ВІДДІЛ ІМ. Л. УКРАЇНКИ ВАНКУВЕР, Б. К.

Річні збори відділу відбулися в неділю, 1 грудня 1985 р. в церковній авдиторії, в присутності 38 членок.

Збори відкрила і ними керувала голова Емілія Чуйко, секретарка Галя Загоруйко.

Молитву перед зборами провів митр. прот. Ю. Туржанський, та хвилиною мовчанки вшанували покійних членок відділу.

Діяльність за 1985 р.: Відбуто 8 місячних зборів і 8 засідань заряду. В місяці лютім влаштували академію в пошану Лесі Українки. 26 травня спільно з Пров. Екзекутивою на Б. К. влаштували весняний чай в честь 25-ліття журнала „Промінь" на який була запрошена гостя ред. Н. Когуська, з чого була збірка на журнал „Промінь".

Дали поміч з перекускою Рідній школі під час концертів, Свято Матері і в день Св. Миколая як також даємо фінансову поміч старшому і молодшому СУМК, Рідній і Недільній школі, висилаємо допомогу українцям, що живуть в Бразилії і Аргентині.

В червні місяці відбули вечерю для членок відділу в нашій авдиторії, де всі разом мали нагоду провести гарно час.

Членки мистецького комітету, особливо перед Великодніми святами часто запрошені демонструвати писання писанок та робити виставу по більших осередках Ванкуверу і околиць.

Наші членки підтримують і передплачують журнал „Промінь", беруть участь у церковному хорі, дбають про чистоту і порядок в церкві, відвідують хворих членок по лікарнях і вдома.

Соціяльний комітет, якому членки багато присвятили труду і часу через рік.

Випродаж Великоднього печива і писанок, спільне свячене, храмове свято, свято, осінній базар, приготували вечерю і продаж голубців, варенників, інше печиво, Святу Вечерю та багато інших прийнять.

Наш відділ бере активну участь в льокальній раді жінок, КУК, ТУС, близько співпрацюємо з Пров. Екзекутивою.

Наша куховарська книжка далі продається успішно.

Контрольна комісія провірила всі рахунки, внесла вотум довір'я уступаючому заряду.

Фінансовий стан 1985 р.: прихід — $14,580.63, розхід — $14,077.68, перенесено з 1984 р. — $759.69, всього разом є в касі $1,262.64.

Г. Загоруйко, рекорд. секр.

ВОЛЕЙ СУРРЕЙ, Б. К.
Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори відділу відбулися 1-го грудня 1985 року у церковній залі в присутности 31 членок. Збори відкрила голова Василина Бонар. Парох о. Сокирка провів молитву і вшановано пам'ять покійних членок. Предсідницею зборів була пані Джаман, а секретаркою пані Ольга Кравець. Прочитано протокол з минулих річних зборів. Слідували звіти членок управи, комітетів і фінансовий. Голова подякувала комітетам і членкам за щиру працю і добру кооперацію.

Впродовж року відбулося 10 місячних зборів. одно засідання екзекутиви. За рік наш відділ приготовляв обіди на 15 похоронах. Влаштовували пікнік, дали обід для Жіночої Ради у Вайт Рок. Приготовили чай під час візити з Музею пань — Марії Савіцької і Люби Кут. Відбулось свято членства і вшановано трьох членок за 25-ну працю в Союзі. Приготовили спільну Йорданську Вечерю і відвезли Святу Вечерю для хворих. Таксамо приготовили Спільне Свячене, на якім було 160 осіб. Членки допомагали церковній громаді і приготовили вечерю на новорічний бенкет, двоє пущень і храмовий обід. Влаштовували випродаж великоднього печива й писанок. Їздили і брали участь у вироблені фільми „Rocky IV" у Ванкувері через два дні. Їздили автобусом до Порт Алберні на храм. Набули до нашої бібліотеки 4 книжки. Купували книжечки на розігравку до музею до Саскатуну. Вислали делегатку на З'їзд до Вінніпегу і Кемлупс. Влаштовували вечірки для писання писанок і випікання пасок. Відділ робив виставки українського мистецтва у Вайт Рок і Порт Келс. Відділ опікується Недільною і Рідною школами. Вибрані членки відвідують хворих, складали пожертви до Координайтед Сентер і дитячий шпиталь, Телетон, до Музею у Саскатуні, Кидней фонд, С. Фоню Фонд, з'їздовий фонд, журнал „Промінь". Придбали килим до церкви і посадили квіти коло церкви. Вислали на 60-літній ювілей для Владики.

Фінансовий звіт. — В банку з минулого року було 7.659.87 долярів, приходи в 1985 році — 14.036.32 доляри. Розходу було 14.812.74 дол., у банку лишилося 6.883.75 дол.

Управа відділу на 1986 рік: Анна Собул — уступивша голова, Василина Бонар — голова, Оксана Крулицька — перша заст. голови, Анеля Кравчук — друга заст. голови. Ілена Ткачук — секр., Анна Собул — кореспонд. секр., Марія Антонишка — касирка. Контрольна комісія — Орися Копчук, Маріянна Пикет, Розалія Скакун. Референтки: Марія Боднарчук-Манюк, Архів — Марта Лебедович і Марія Антонишка, Народнє мистецтво — Марія Сташин, Багатокультурність: — Анна Залубняк, Культурно-освітній комітет — Марія Боднарчук-Манюк і Ілена Ткачук.

Сестриці: Ема Василович, Антоня Добровольська, Ілена Парасей, Розалія Скакун, Една Назарук, Настя Джаман. Обіди — Василина Бонар і Анна Собул. Телефон-комітет — Ілена Ткачук, Оксана Крулицька, пані Гунчак. Недільна школа — добродійка Сокирка і Анеля Кравчук. Рідна школа — Неті Головко, пан. Копчук — учитель. Представниці до Місцевої Жіночої Ради — Марія Антонішка і Гелена Куяк. Відвідування хворих — Марія Сташен. Куховарські книжки — Маріянна Пикет. Просфори — Розалія Скакун. Соціяльний комітет — Розалія Скакун, Є. Назарук і Оля Ганкевич. Експонати — Ілена Ткачук, Маріяна Пикит, Анеля Джаман, Ема Васелович.

Збори закінчилися спільною вечерою в ресторані.

Василина Бонар, голова,
Ілена Ткачук, секр.

ШІГО, САСК.
Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори відділу відбулися 4 грудня 1985 року. Перед зборами членки зі своїми чоловіками зійшлися до **T. and J. Cafe** і гостилися при смачній вечері.

Після вечері перейшли до Міської залі і відбули річні збори. Присутніх членок було 27. Збори почала голова К. Рудей тихою молитвою. Потім привітала членок та подякувала за співпрацю впродовж року. Опісля слідували звіти референток заряду. Предсідниця зборів була Олена Павлюк, Марія Козак — секретарка.

Наш обов'язок кожного року є: — виповнити бюджет та відвідувати хворих членок в лікарні і вдома.

Ми як відділ, помагаємо з похоронними і поминальними обідами і перекусками. Приймаємо малі замовлення лише для льокальних організацій або парафіян.

Наші інші імпрези: — мали „патлак обід". по Службі Божій на День Подяки, відбули Храмовий обід і осінній базар.

Гостили Блаженнішого Митрополита Василія, коли прибув до нас на візитацію і прилагодили обід для гостей. Гостили голову Провінційного заряду — пані Волощук, а також пані Маковську — референтку журналу „Промінь". Гостили з'їзд, Місії УГПЦ з вечерею. Мали прощальний вечерок для почесної нашої членки, яка лишила нашу околицю, щоб на старці роки жити із своєю дочкою.

До парафіяльної резиденції наш відділ купив крісло і бюрко до писання, машинку до фотокопій, а також помогли малювати хату і кімнати в резиденції та прикрасили новими квітами Престіл в церкві. Постаралися візочки і таци для посуду та інші речі до кухні. Подарували 50.00 дол. на митрополичі ризи і 50.00 дол. на журнал „Промінь". До **Jubilee Nursing Home** у Фовм Лейк пода-

рували 1,000.00 долярів; до Музею 50.00 долярів.

Наш відділ продав 17 книжок тикетів на Музей і 10 книжечок на Провінційний з'їзд. Ми також брали участь у святкуванні „День спадщини", де мали удекорований віз на параді.

Заряд відділу на 1986 рік: К. Рудей — голова, О. Павлюк — заст. голови, А. Парнета — секр., Ґ. Клевчук — заст. секр., М. Денисик — касирка. Контрольна комісія: М. Козак, С. Стадник. Референтки освіти: — А. Кобан, М. Козак, С. Стадник. Комітет кухні: Д. Павлюк, В. Корпатніцька, К. Рудей, Є. Білокрила.

Почесні членки: К. Корпатніцька, Ґ. Савчук, А. Мороз, А. Ї. Мороз, К. Думанська і Д. Гарас.

Почесна членка — Марія Кирилюк упокоїлася 25 грудня 1985 року. Членки відділу віддали їй високу пошану, служили зі свічками і прапором через цілу похоронну відправу, а також відпровадили її на цвинтар. Вічна їй пам'ять!

А. Парнета, секретарка.
К. Рудей, голова.

ВІДДІЛ ІМ. Л. УКРАЇНКИ ОВКБИРН, МАН.

Річні збори відділу відбулися 6 листопада 1985 р. в присутности 9 членок. Голова Анастасія Грицак відкрила збори молитвою „Царю Небесний" і хвилиною мовчанки вшановано покійних членок.

Секретарка прочитала звіт з минулорічних зборів. Фінансовий звіт здала касирка Анна Друль. Контрольна комісія провірила фінансові рахунки й одобрила.

Так як минулих років, так і цього членки відвідали дім старших громадян „Морлі Гавс" в Шол Лейк з колядою та овочами. Влаштували новорічну забаву, Весняний чай, Спільне свячене, храмовий обід. Вислали делеґатку на з'їзд, брали участь у Давфин фестивалі. Продавали білети на розігравку для Українського Музею в Саскатуні. Взяли участь у парафіяльнім зібранні з вечерою „Пат лак", мали різдвяне печиво, продавали книжки „Нариси з історії української культури".

Пожертви: для СУМК — $50.00, Консисторії — $100.00, на друк і вишивання риз — $300.00, Народний Дім — $25.00, Лайонс клюб — $75.00, „Промінь" — $25.00, нагородили двох студентів по $25.00.

Відділ складається з 30 членок. Впродовж року відбулось 10 місячних зборів і 2 засідань заряду.

Склад управи на 1986 рік: Голова — Анастасія Грицак, заст. голови — Марія Старенька, рекорд. секр. — Ґеня Матієшин, фінанс. секр. — Магда Матійовська, касирка — Анна Друль. Контрольна комісія — Марія Бородій і Катерина Швалюк. Господині — Марія Мануляк, Марія Бородій і Ґеня Матієшин. Комітет хворих — Филис Туткалюк, Галя Ваврик, Евлин Польова, Савеля Слонь. Референтка СУМК — Савеля Слонь.

Приходи в 1985 році — $3,499.11, перенесено з 1984 — $1,498.17, розходи — $2,346.43.

Анастасія Грицак, голова
Ґеня Матієшин, секр.

ВІДДІЛ ІМ. Л. УКРАЇНКИ БРЕНДОН, МАН.

Річні збори відбулися 20 січня 1986 року в Народнім Домі при участи 13 членок. Збори відкрила голова Марія Халанчук. Параскевія Матвійчук проказала молитву „Отче наш" і хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Предсідницею вибрано Ґеню Бюга, а секретаркою Розалію Костецьку. Секретарка Мірта Друль прочитала протокол з минулих річних зборів і перебіг праці за рік 1985. Касирка, Юлія Бороцик здала фінансовий звіт а відтак слідували звіти різних комітетів.

Під добрим керівництвом голови і допомогою заряду і членок відділ провів муравлину працю при громаді. Предсідниця, Ґеня Бюга висловила подяку голові, зарядові і всім членкам за їх щиру працю і кооперацію впродовж року.

Діяльність відділу: вібулося 7 зборів, річні збори і одно засідання спільно з церковною громадою.

Під час Різдвяних свят ходили колядувати разом з о. М. Скрумедою, молоддю та членами в користь місцевої церкви. Брали участь з колядками на телевізії під проводом пароха о. М. Скрумеди. Приготовили вечерю і перекуску на Маланку.

Пригтовили Йорданську Святу Вечеру. Влаштували роковини Лесі Українки і Тараса Шевченка, Весняний час і продаж великодного печива, писанок і виставу писанок Розалії Костеської. З нагоди Міжнародного Року Молоді наша молодь доносила до столів.

Членка Мірта Друль, одна з учителів, навчала в Рідній школі, де діти брали участь в концертах Св. Миколая, Тараса Шевченка і День Матері. Членки приготовили перекуску на День Матері.

Вплачуємо членську вкладку до місцевої організації Багатокультурности. Видали частину своєї перекуски на їх річні збори. Вислали трьох представниць на Крайовий З'їзд Союзу Українок до Вінніпеґу. Членка Соня Карашовська зорганізувала церковний хор під управою диригента Ореста Пестиво. Членки відділу завжди дбають про чистоут і прикрашування церкви і Народного Дому.

Наш проєкт на 1985 рік був разом з о. Скрумедою і церковною громадою приготування до святкувань 60-літнього ювілею нашої церкви Св. Духа. Членки відділу приготовляли різні церковні обіди, як спільне свячене, одну поминальну перекуску, 2 весільні прийняття, одну ювілейну три бенкети і свою частину „пат лак" вечерю на окружну парафію в Овкбирн, Ман. Маємо кожного року членську вечерю в приміщенні ресторану. Влаштували спільний прощальний вечерок для довголітньої членки пані Домки Будзинської, яка переїхала на постійний побут до Вінніпеґу.

Членка Марія Костинак вишила 4 хоругви для Манітобської Провінційної Екзекутиви Союзу. Розпродували білети на Український Музей в Саскатуні. окружну парафію і село Україна в Давфині. Відвідуємо своїх хворих членок у шпиталях і домах і старших немічних. Вислали різдвяне побажання до „Променя".

В 1985 році відділ жертвував на такі цілі: місцеву церкву Св. Духа — $5,124.32, Народній Дім — $1,337.27, диригента церковного хору $1,800.00, Колеґію Св. Андрея $100.00, журнал „Промінь" — $50.00, рідну школу — $50.00, на видання програми для телевізії — $200.00, стипендійний фонд — $50.00, сумківський проєкт — $50.00, на танцювальну групу „Шумка", дали одній родині допомогу, на видання книжки митр. Андрея, на з'їзді на орг. фонд, на вишивання митр. риз на інші менші дари на місцеві потреби. Наш відділ начислює 42 членок, 7 почесних, 14 членок передплачують „Промінь". Вітаємо одну нову предплатницю і дві нові членки — Василину Фаріон і Стефанію Стурко, на 1986 рік чотири — Анна Халанчук, Линда Шиндак, Тарася Друль і Пет-

Довкола дому

Стефанія Кульба

SPINACH SALAD

2 tblspns. wine vinegar
6 tblspns. olive oil
1 tspn. garlic powder
salt to taste
3 eggs — hard-boiled
8 strips bacon
1 lb. fresh spinach

Make dressing with first four ingredients and refrigerate. Fry bacon, drain and set aside. Wash spinach, dry it, tear it in small pieces, put it in bowl and refrigerate. When ready to serve, chop eggs and crumble bacon and add to salad. Toss with dressing and serve. Can be varied with Parmesan cheese or croutons. Serves 6. This salad is perfect with spaghetti dishes, a quiche or fondue.

ТОРТ ШОКОЛЯДОВИЙ

½ горнятка масла
1 горнятко цукру
1½ горнятка борошна
4 ложки какао
1 горнятко молока
2 яйця
2 ложечки порошку до печива
½ ложечки соди до печива
½ ложечки ванілі

Втерти масло з цукром додаючи по одному яйцеві. Додавати на переміну сухі складники, молоко а накінець ванілю, мішаючи легко. Виложити до до вимащеної форми розміру 10x-0". Пекти на 375° впродовж 35 - 40 хвилин.

ЦИТРИНОВІ ТІСТОЧКА

3 білки
2 горнятка цукру пудри
¼ ф. січених горіхів або мигдалю
цитринова шкірка
сік з двох цитрин

Білки вбити на тугий шум, тоді додавати потрохи цукру, дальше вбиваючи. Додати цитринову шкірку, сік, січені горіхи або мигдаль, все вимішати. Накладати ложечкою купки на вимащений лист (бляху) посипану борошном. Ложечкою з легка розплескати щоб мали форму коржиків. (Зробити у вечорі бо через ніч коржики обсихають і трошки підростають). Рано всунути до печі на 300° і пекти впродовж 25 хвилин.

руся Мельник.

Звіт касирки — з минулого року осталось $2,412.56, приходи в 1985 р. — $837.75, розходи $14,681.23, задовження — $3,930.92.

Заряд відділу на 1986 рік: Уступивша голова — Марія Халанчук, голова — Стефанія Стурко, заст. голови — Соня Карашевська, рекорд. і кор. секретарка — Мирта Друль, касирка — Юлія Бороцик. Контрольна комісія — Соня Карашевська, Марія Едвард. Добродійна — Розалія Костеська, преса — Юлія Бороцик і Марія Халанчук. Господині — Параня Бойчук і Стефанія Кукурудз, замовлення обідів — Ґеня Бюга. Сестриці — Параскевія Матвійчук, Марія Костинак, Марія Костеська і Анна Халанчук. Референтка журнала „Промінь", організаційна і недільної школи — Мірта Друль. Мистецтва і багатокультурности — Соня Карашевська, Музею — Марія Халанчук. Збори закрито гимном „Ще не вмерла Україна".

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь", наш відділ вітає редакцію, висловлює признання за добру працю і бажає успіхів на майбутнє.

Мірта Друль, секр.

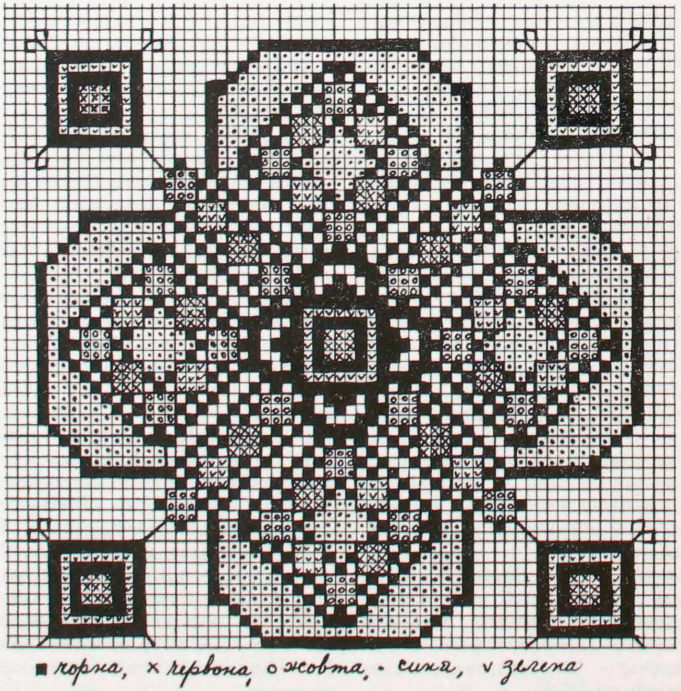

ПРЕСОВИЙ ФОНД „ПРОМЕНЯ”

З відзначення 95-літніх уродин Єлени Романюк в Едмонтоні з гостини, прислала добр. Ольга Бойчук $335.00
Емілія Галак, Енґусвил, з приводу похорону чоловіка, бл. п. Михайла Галака, прислав о. М. Скрумеда 100.00
Відділ ім. Марії Маркович з членського чаю, Канора, Саск., прислала Марія Мисак 65.00
Відділ ім. Лесі Українки в Транскона, Ман. з святочних імпрез — роковин Лесі Українки і Тараса Шевченка 50.00
Відділ ім. Кн. Ольги в Мус Джо, Саск. з нагоди свого 25-літнього ювілею, прислав прот. Мих. Залещук 50.00
Відділ ім. Кн. Ольги в Едмонтоні з приводу упокоєння заслуженої членки бл. п. М. Зачернюк, прислала рефер. В. Клапій 50.00
В. Страшок, Едмонтон 38.00
Добр. Ольга Демчук, Роблин, Ман. 30.00
Б. Гиндс, Ст. Альберт, Альберта, з приводу упокоєння бл. п. Марії Боднар 30.00
Лиліян Ґреґорі, Едмонтон 25.00
Оля Завісляк, Вінніпеґ 25.00
Тоня Горохович, Торонто, з громадської гостини у відділі ім. Людмили Черняхівської 20.00
Влодимир Іщенко, Вінніпеґ 20.00
Єлисавета Василів, Торонто 15.00
К. Дорковська, Вестон, Онт. 13.00
Анна Марковська, Едмонтон 13.99
П. Смиснюк, Айтуна, Саск. 13.00
Марія Прокопів, Едмонтон 13.00
Зеня Богонос, Вінніпеґ 13.00
Віра Шевчук, Виловдейл, Онт. 12.00
Н. Нітух, Монтреал 10.00
Варвара Цимбаліста, Канора, Саск. 10.00
Марія Григорчук, Етелберт, Ман. 10.00
Ірина Солоненко, Ізлінґтон, Онт. 8.00
І. В. Мельник, Реджайна 8.00
З. Гречка, Торонто 8.00
О. Шевчук, Монтреал 8.00
Анна Хаба, Редвотер, Альберта 8.00
Марія Камфолій, Давфин, Ман. 8.00
А. Крупа, Едмонтон 8.00
Параска Ракоча в пам'ять мужа Івана Ракоча, Кінґстон, Онт. 8.00
Відділ ім. Софії Русової, Лонґ Бренч, Онт. 8.00
С. Черапущак. Ніпавин, Саск. 6.00
Ірина Ґудзовська, Торонто 6.00
Ніля Ґава, Торонто 6.00
Маруся Федчук, Вінніпеґ 5.00
Емілія Боднарчук, Торонто 5.00
Марія Гребенюк, Айтуна, Саск. 5.00
Марія Скора, Торонто 4.00

По 3.00 дол. — Марія Тимчак, Монтреал; Анна Данилович, Едмонтон; Анна Андрушко, Етобіко; Відділ ім. Л. Українки, Ґилберт Плейнс; Галя Липка, Гамільтон; Розалія Бойко, Торонто; Марія Солона, Едмонтон; А. Курилів, Содбури; Н. Данкович, Овквил, Онт.

Ювілейний Провінційний З'їзд

ВАНКУВЕР, Б. К.

30-ий Ювілей та 15-ий Провінційний З'їзд Союзу Українок Канади спільно з ТУС і СУМК відбудеться 28 і 28 вересня в авдиторії катедри Пресвятої Трійці, при 154 схід, 10 вул.

Реєстрація в суботу 27 вересня в годині 9:00 рано.

На З'їзді будуть гості-промовці з централь СУС, С.У.К. і СУМК.

Запрошуємо делегатів, всіх членів самостійницьких організацій, членів церковних громад і гостей до участи в Ювілейному З'їзді!

Комітет.

— — —

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Сильвія Бйчук, референтка відділу ім. Ганки Романчич в Саскатуні 9
Анастасія Світик, Келгари, Альберта 2
Прот. Олександер Костюк, Вотерлю, Онт. 1
О. Патрилюк, реф. відділ ім. Доньок України в Реджайні 7

Всім тим, що дарують на пресовий фонд журнала і тим, що придбали нові передплати, складаємо найщирішу подяку. Кожний дар, це велика допомога журналові у його щоденній праці.

Редакція і Адміністрація.

Ви можете набути тут книжку:

ПОЕТИКА ЛЕСІ УКРАЇНКИ І ЇЇ АФОРИЗМИ

Антонини Горохович

Видання Інституту Дослідів Волині.

Це для тих, що хочуть пізнати глибинну творчість поезії Лесі Українки
Видання і зовнішно дуже гарне, в білій твердій полотняній оправі з золотими витисками.

Стор. 144. Ціна $10.00 з пересилкою.

Замовляти:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

SUCHOLOTOSKY MRS M
301-15516-102 ST
EDMONTON AB
T5E 6A2
FEB 87

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Магус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НОВІ КНИЖКИ

ЩОЙНО ВИЙШЛИ З ДРУКУ

НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Комплет у трьох томах.

ДВОМОВНЕ

Автори:

С. Стечишин — Постаті з історії України
Н. Когуська — Постаті з літератури
С. Єременко — Постаті з музики
В. Ревуцький — Про театральне мистецтво
І. Кейван — Образотворче мистецтво

Переклали на англійську мову:
Орися Прокопів і Леона Фарина Бриджес
Видав Союз Українок Канади з присвятою

100-ЛІТТЮ ЖІНОЧОГО РУХУ

Ціна всіх трьох томів з пересилкою $20.00.
Продається лише в комплеті 3 книжок.

Замовлення разом з грішми висилати на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1